

LUMINA CREDINȚEI

Revistă de spiritualitate și gândire ortodoxă,
numărul 2, aprilie 2006

“Eu sunt Lumina lumii;
cel ce Îmi urmează Mie
nu va umbla în întuneric,
ci va avea lumina vieții.”

(Ioan 8, 12)

Tipărită cu binecuvântarea
I.P.S. Daniel
Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

Colegiul Național “Emil Racoviță”, Iași

Cuprins

Editorial	
♦ Învierea lui Hristos - învierea noastră	p. 3
Spiritualitate ortodoxă	
♦ Condamnat la nemurire: o meditație asupra Învierii	p. 4
♦ Cum trăim Învierea lui Hristos ?	p. 5
Sfințenie și canonizare	
♦ Sfinții șapte tineri din Efes	p. 7
Mic pateric	
♦ Pateric sinaitic	p. 9
Interviu	
♦ Pelerinaj la Locurile Sfinte	p. 16
Documentar	
♦ În drum spre Sfântul Mormânt	p. 18
Minuni	
♦ Sfânta Lumină de la Ierusalim	p. 21
Portret creștin	
♦ Părintele Teofan Merla	p. 25
♦ Însetând după Dumnezeu	p. 28
Istoria creștinismului	
♦ Misiunea apostolică	p. 33
Căutări spirituale	
♦ Yoga - religie sau știință?	p. 34
♦ "De cine mă voi teme?"	p. 39
Recenzie	
♦ "Chiar dacă moare va trăi" ...	p. 41
♦ "Baraba"	p. 43
Adrese	p. 44

Redactori

Alexandra Andrieș, XII D
Eduard Bentea, XII B
Gabriela Ciobanu, XII D
Veronica Grădinariu, XII D
Elena-Mădălina Morariu, XII D
Oana-Maria Nedelcu, XII D
Alexandra Tăbăcaru, XI E
Cristina Roșu, XI E

Desene interior

Veronica Grădinariu, XII D

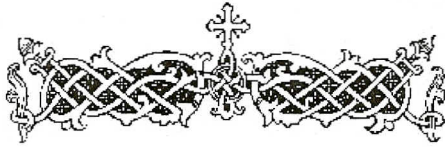
Layout & DTP

Eduard Bentea, XII B

Coordonator

prof. Paula Ilaș

La tipărirea acestui număr, ne-a ajutat
foarte mult **Antibiotice S.A.**

Învierea lui Hristos - învierea noastră

Voi începe acest editorial printr-o provocare! Vă provoc la cunoașterea de sine. În lumea în care trăim ni se propun modalități de îmbunătățire a calității vieții exterioare, precum și diverse tehnici de sondare a necunoscutului din noi înșine prin care ni se promite câștigarea unei vieți armonioase. La prima vedere, oferta e foarte tentantă, ținând cont de numărul în creștere al bolilor provocate de stres! Dar v-ați întrebat dacă acest „echilibru” promis spre practicare este unul real? Sau, de fapt, e o invitație la autoamăgire prin adormirea propriei conștiințe?

Experiența celor care au trecut prin astfel de trăiri ne arată înșelarea în care au căzut și schimbarea reală câștigată prin cunoașterea lui Dumnezeu Cel viu. Pacea dăruită de Hristos Apostolilor Săi după Înviere, i-a întărit pe aceștia în mărturisirea până la jefrită a Învierii Mântuitorului. Dar această pace este obținută în urma luptei cu patimile din noi. Iar a ajunge să te eliberezi de patimi înseamnă a porni pe drumul Golgotei împreună cu Hristos pentru că doar astfel putem ajunge la propria înviere din somnul păcatului. Pentru a păși pe acest drum trebuie neapărat să intri în tine însuși și, cu

multă sinceritate, să constați bolile sufletești cu care te confrunți pentru a porni curajos spre vindecarea acestora. Și să recunoaștem că nu multora dintre noi ne convine să admitem diagnosticul pe care îl descoperim și, prin urmare, e mult mai comod să-ți adormi sinele cu lucruri „mult mai importante”, ca de pildă, grija zilei de mâine! Ori Hristos, prin Învierea Sa, ne eliberează de povara acestei griji și ne arată că, a trăi în Adevăr, înseamnă a străbate drumul acestei vieți cu Hristos de mână! Doar dacă cineva practică această experiență a trăirii cu și în Hristos, va ajunge la adevărata cunoaștere de sine și va descoperi sensul acestei vieți, și anume, cunoașterea iubirii coplesitoare a lui Hristos Cel Înviat!

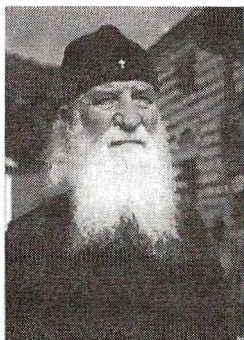
Fie ca toți să ne facem părtași la această **iubire veșnică!**

HRISTOS A ÎNVIAT!

prof. Paula Ilaș

Condamnat la nemurire: o meditație asupra Învierii

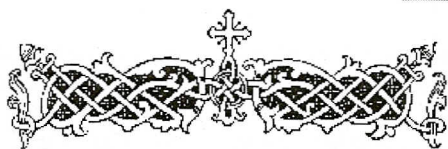
“Oamenii L-au condamnat pe Dumnezeu la moarte; cu Învieria Lui, El i-a condamnat la nemurire. Pentru lovirea pe care a primit-o, Dumnezeu S-a întors îmbrățișând; pentru insulte, binecuvântând; pentru moarte, cu nemurire. Niciodată oamenii nu au arătat atâta ură față de Dumnezeu ca atunci când L-au răstignit; și niciodată Dumnezeu nu a arătat dragostea Lui față de oameni ca atunci când a înviat. Omenirea a vrut să-L omoare pe Dumnezeu, dar Dumnezeu, prin Învieria Lui, i-a adus pe oameni la viață. Nu mai este moarte! Nemurirea îl înconjoară pe om și întreaga lui lume.

Cu Învieria Dumnezeului-Om, natura umană este condusă ireversibil spre drumul nemuririi și firea umană

este destructivă pentru moartea însăși. Până la Învieria lui Hristos moartea era destructivă pentru noi; de la Învieria lui Hristos firea umană devine destructivă pentru moarte. Dacă omul trăiește în credința Învierii Domnului, el trăiește în afara morții, nu este atins de ea; moartea este la piciorul omului. Unde este moarte boldul tău? Unde este biruința ta, iadule? Iar când un om care crede în Hristos moare el părăsește trupul său ca pe niște haine în care va fi din nou îmbrăcat în Ziua Judecării din urmă.

Prin păcat omul devine muritor și vremelnic; cu Învieria Dumnezeului-Om, el devine nemuritor și veșnic. În aceasta este forța, în aceasta este puterea, în aceasta este tăria Învierii lui Hristos. Fără Înviere nu există creștinism! Printre minuni aceasta este cea mai mare; celelalte minuni încep și se termină cu ea. De la ea a răsărit credința și dragostea și nădejdea și rugăciunea și iubirea pentru Dumnezeu.”

arhim. Iustin Popovici

Cum trăim Învierea lui Hristos ?

Cel dintâi har și izvorul tuturor celorlalte haruri, din câte a primit neamul omenesc, prin venirea Fiului lui Dumnezeu, este harul înfierii noastre prin Sfântul Botez. Din pricina păcatului strămoșesc, noi toți am fost lipsiți de Împărăția Lui cea cerească. Fiul lui Dumnezeu, făcându-Se Om, a șters, prin moartea Sa, păcatul cel strămoșesc și a nimicit vrajba dintre Dumnezeu și om. Împăcând pe om cu Dumnezeu, l-a făcut din nou fiu și moștenitor al Împărăției Sale celei veșnice. "Căci dacă, vrăjmași fiind noi, ne-am împăcat cu Dumnezeu prin moartea Fiului Său, cu mult mai vărtos, după ce ne-am împăcat, ne vom mântui întru viața Lui" (Romani 5, 10). Afundându-ne în scaldătoarea Sfântului Botez, îngropăm acolo pe omul cel vechi, al păcatului, și înnoindu-ne, ne îmbrăcăm cu omul cel nou, fără de păcat, care este Hristos, căci "câți în Hristos v-ați botezat, în Hristos v-ați și îmbrăcat". Cu adevărat mare este harul acesta! Dar ajunge, oare, numai singur acest har pentru mântuirea noastră? Însuși Apostolul Pavel, care zice că "prin har sunteți mântuiți", ne spune că "Dumnezeu va răsplăti fiecăruia după faptele lui".

Harul s-a dat nouă, însă noi suntem mântuiți numai dacă se va uni cu el și voința noastră, spre săvârșirea faptelor celor bune.

Prin aceasta noi învățăm că, pentru mântuirea noastră, se cuvine să facem numai fapte bune, în toate zilele vieții noastre. În zilele Postului Mare, care în curând va trece, unii creștini, înfrânându-se de la faptele cele rele, au postit, s-au rugat, au privegheat și au săvârșit și alte lucruri plăcute lui Dumnezeu. Dar, începând cu ziua de Paște, odată cu încetarea postului, unii dezleagă și frâul răutăților, dedându-se la lucruri nedrepte, rele. O, mare nedreptate și înfricoșat păcat! Sărbătoarea, care trebuie să fie prilej de fapte bune, unii o transformă în prilej de păcat. Dar, Dumnezeu a rânduit sărbătorile ca să ne lăsăm într-insele de lucrarea mâinilor și să lucrăm lucrurile sufletului, învățându-ne: "Tot lucrul trupesc nu veți face într-insele, fără numai câte se va face de tot sufletul, numai aceasta se va face de voi" (Levitic 23). Aceasta este legea lui Dumnezeu, rânduită pentru săbători: depărtarea de tot răul trupesc și săvârșirea faptelor bune.

Când Dumnezeu a rânduit

evreilor să săvârșească sărbătoarea cea dintâi și cea mai mare, a Paștilor, a voit ca ei să fugă mai întâi din Egipt. Pentru ce să sărbătorească în pustie și nu în Egipt? În Egipt era tulburare și necurăție. În Egipt era robia lui faraon. Deci Dumnezeu ne poruncește să plecăm și noi, ca evreei din Egipt, când săvârșim sărbătoarea, fugind de tulburarea patimilor noastre, depărtându-ne de toate poftele trupești. De aceea, în sărbătoare, să venim la biserică, să dezlegăm legătura păcatului nostru și să bem ca samarineanca Apa cea Vie, adică învățătura Evangheliei, ce izvorăște din piatra, care este Hristos. Să tăiem pofta noastră cea rea și să ne împărtășim cu mana cea cerească, adică cu Trupul și Sângele Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

În sărbătoare, să ne îndeletnicim cu lucrurile cele duhovnicești, folositoare sufletului, așa cum ne învață Sfântul Apostol Pavel, zicând: "Iar roadele Duhului sunt dragostea, bucuria, pacea, îndelungă-răbdarea, bunătatea, facerea de bine, credința, blândețea, înfrânarea poftelor" (Galateni 5, 22-23).

Dumnezeu voiește să ne veselim cu adevărat duhovnicește în zilele de sărbătoare, zicând: "Și te vei veseli în ziua sărbătorii tale, tu și fiul tău și fiica ta, sluga ta și slujnica ta, levitul și nemernicul, săracul și văduva, ce sunt în orașele tale" (Deuteronom 15, 11). Dar de care veselie este vorba? De veselia cea fără de păcat, adevărată și duhovnicească, de bucuria și veselia pe care le aduc faptele cele bune. Rugăciunile, cântările, citirea cărților

duhovnicești, mila de săraci și alte săvârșiri de fapte bune, acestea sunt veselia cea adevărată. Acestea fac o adevărată sărbătoare bineplăcută lui Dumnezeu; acestea sunt mirosul de bună mireasmă al sărbătorilor. Deci, în chipul acesta să ne sârguim să sărbătorim purtătoarea de lumină zi a Sfințelor Paști și pe celelalte sfinte sărbători, cum ne învață dumnezeiescul apostol, zicând: "Vorbind între noi în psalmi, în laude și în cântări duhovnicești; laudând și cântând în inimile noastre Domnului" (Efeseni 5, 19). Așa putem ajunge, din aceste sărbători vremelnice, la sărbătoarea cea plină de veselie și veșnică a Împărăției Domnului nostru Iisus Hristos.

Oana-Maria Nedelcu, XII D

Luna august în 4 zile: pomenirea Sfinților șapte tineri din Efes (†250)

Acești sfinți au trăit pe vremea prigoanei lui Decius împăratul, fiind fii ai dregătorului cetății Efes, toți creștini și mărturisind, cu îndrăzneală, credința lor. Deci, auzind păgânul împărat de râvna propovăduirii lor, a dat poruncă să fie prinși și aduși, în lanțuri, înaintea judecății lui. Și, de îndată, a început împăratul să-i silească cu amenințări și făgăduințe, să se lepede de credința creștinească și să se întoarcă la închinarea idolilor păgâni. Dar tinerii l-au înfruntat pe împărat, care, văzându-i nesupuși, cu atâta tărie, și, pentru că fusese chemat în altă parte de treburile împărăției, i-a eliberat și le-a dat timp să se răzgândească, până la întoarcerea sa.

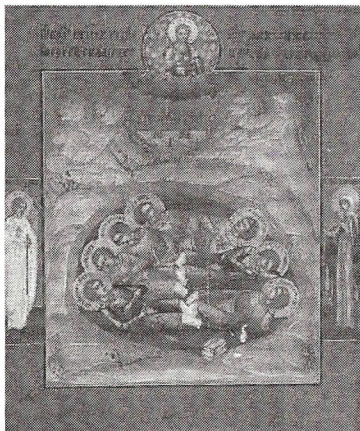
Deci, după plecarea împăratului, tinerii au folosit libertatea lor, mergând la casa părintească, de unde, au luat aur și argint, pentru hrana lor, și apoi, ieșind din cetate, s-au ascuns în peștera ce se afla în muntele Ohlon. Și zilele

treceau, iar ei se rugau neîncetat lui Dumnezeu, ca să-i izbăvească de prigoană.

Iamblic, cel mai tânăr dintre ei, mergea în cetate, asigurând astfel hrana tuturor. Deci, mergând el odată în cetate, l-a văzut pe împărat și, întorcându-se în peșteră, a spus aceasta fraților săi. Iar Decius, interesându-se de soarta lor și aflând că aceștia erau ascunși în munte, le-a poruncit slujitorilor săi să zidească gura peșterii, pentru ca astfel, tinerii să moară de foame. Dar aceasta

a fost cu pronia cerească a Iubitorului de oameni Dumnezeu, fiindcă, neîncetat rugându-se, cei șapte tineri au adormit, cu o minunată adormire.

Și anii au curs neîncetat. Împăratul Decius a murit și alți împărați au luat scaunul împărăției și valuri nesfârșite de sânge creștinesc au adăpat pământul, din pricina prigonitorilor. Într-un târziu, au ajuns a stăpâni lumea

împărații creștini. Deci, în zilele împăratului Teodosie cel Tânăr (408-450), binevoind Dumnezeu să arate tuturor că este o înviere a morților, a deschis peștera, printr-un om, care căuta piatră, și a înviat din morți, după aproape două sute de ani, pe cei șapte tineri, care stăteau acum împreună, părându-li-se că s-au culcat aseară. Neștiind ce li s-a întâmplat, au trimis pe Iamblic, ca de obicei, în cetate, să cumpere cele de trebuință. Și, nu mică le-a fost mirarea efesenilor când au văzut, umblând pe ulițele lor, un tânăr îmbrăcat în haine care se purtaseră în altă vreme și care cumpăra hrană cu bani de aur vechi, purtând pe ei chipul împăratului Decius. Plin de mirare era și tânărul acela văzând cetatea plină de biserici, iar semnul Sfintei Cruci pus pe ziduri și se întreba: "Oare acesta este Efesul?"

Însă oamenii l-au întrebat de unde vine și tânărul nu a știut să le spună altceva decât că a adormit în peșteră și împreună cu el erau și frajii lui. Și s-au dus la peșteră episcopul și dregătorul cel mare din Efes și au aflat în gura peșterii un sicriș de aramă, cu două tăblițe de plumb, pe care era scrisă chinuirea Sfinților. Apoi, intrând în peșteră, au găsit pe Sfinți, treziți ca dintr-un somn, după aproape două sute de ani, ca și când n-ar fi adormit decât o noapte. Și se minuna toată lumea, proslăvind pe Dumnezeu. Iar tinerii, adevărind tuturor credința învierii morților, și-au dat sfințele lor suflute în mâinile lui Dumnezeu.

Pentru rugăciunile Sfinților Tăi,
Doamne, mântuiește sufletele noastre!

"Hristos a înviat din morți,
Cu moartea pre moarte călcând
Și celor din morminte
Viață dăruindu-le!"
(Troparul Învierii)

Veronica Grădinaru, XII D

Pateric sinaitic

A venit odată un mirean, care avea un fiu, la avva Sisoe în muntele avvei Antonie și s-a întamplat să moară fiul lui pe drum. Și nu s-a tulburat, ci l-a luat pe el la bătrân cu credință și a căzut împreună cu fiul, ca și cum ar fi făcut metanie, ca să fie binecuvântat de bătrân. Și sculându-se tatăl l-a lăsat pe copil la picioarele bătrânului și a ieșit afară. Iar bătrânul socotind că-i face metanie, îi zice lui : „Scoală-te și ieși afară”, căci nu știa că este mort. Și îndată s-a sculat și a ieșit afară. Și văzându-l pe el tatăl lui s-a minuntat și, intrând, s-a închinat bătrânului și i-a vestit lui lucrul. Auzind bătrânul s-a întristat, căci nu voia să se facă aceasta. Și ucenicul lui i-a poruncit să nu spună nimănui, până la săvârșirea bătrânului.

Nu voi tăcea să-ți însemn și povestea lui Isihie Hozevitul. Acesta petrecuse pururea într-o totală nepăsare, neavând nici o grijă de sufletul lui. Deci, îmbolnăvinduse odată cu trupul foarte grav, încât părea că într-un ceas va muri, și revenindu-și iar în sine, ne rugă pe noi toți să plecăm îndată. Și zidind apoi ușa chiliei, a rămas înăuntru doisprezece ani fără să mai vorbească absolut cu nimeni. Nu mai gusta nimic altceva decât pâine

și apă. Ședea numai și privea la ceea ce a văzut când a ieșit din sine în extaz. Era atât de adunat cu mintea în sine, că nu și-a mai schimbat niciodată acest mod de viețuire, având pururea răsufierea tăiată și vărsând fără zgomot neîncetat lacrimi fierbinți. Dar când era să se săvârșească, dărâmând ușa am intrat înăuntru și după ce l-am rugat mult, numai aceasta am auzit de la el: „Iertați-mă. Nimeni care cunoaște ce este amintirea morții nu va mai putea păcătui vreodată”. Iar noi ne-am minunat, văzându-l pe cel odinioară atât de nepăsător, preschimbat cu totul printr-o schimbare și o prefacere fericită. Și îngropându-l cu cuvioșie în cimitirul apropiat de castru, după câteva zile căutând sfântul lui trup, nu l-am găsit, Domnul încredințându-i și în felul acesta despre pocăința lui plină de grijă și vrednică de laudă pe toți care voiesc să se îndrepte pe ei înșiși după o lungă nepăsare.

Era un frate cu numele Aretas care era puțin mai nepăsător în viața monahală. Când era să moară, s-au așezat în jurul lui unii din părinți. Și văzându-l pe el bătrânul plecând cu veselie și bucurie din trup și vrând să-i zidească pe frați, îi zice: „Frate,

crede-mă, toți știm că nu ai fost foarte râvnitor în nevointă și cum te duci de aici cu atâta înflăcărare?” Și-i zice lui fratele: „Crede-mă, părinte, adevăr ai grăit; însă, de când m-am făcut monah, nu știu să fi judecat un om, ci îndată în aceeași zi mă împăcam cu el. Și aș vrea să-I spun lui Dumnezeu: «Tu ai zis, Stăpâne: 'Nu judecați ca să nu fiți judecați' (Lc. 6, 37) și 'Iertați și vi se va ierta vouă' (Mt. 6, 12)»”. Și zidindu-se toți, i-a zis lui bătrânul: „Pace fie, fiule, că și fără osteneală te-ai mântuit”.

Spunea avva Isihie: un mod de trezvie e să-ți supraveghezi des fantezia, adică atacul, pentru că fără fantezie satana nu poate să creeze gânduri și să le înfățișeze minții spre amăgire mincinoasă. Un alt mod constă în a avea inima tăcând adânc și liniștită în orice gând și a ne ruga. Un altul, în a chema în continuu pe Domnul Iisus Hristos în ajutor, cu smerenie. Iar alt mod, în a avea pomenirea morții neîncetat în suflet.

A venit unul din frați la un bătrân care locuia în Muntele Sinai și l-a rugat pe el zicând: „Părinte, spune-mi cum trebuie să mă rog, căci de multe ori am mâniat pe Dumnezeu”. Îi zice lui bătrânul: „Eu, fiule, când mă rog, așa spun: «Doamne, învrednicește-mă să Te slujesc pe Tine cum l-am slujit pe satana și învrednicește-mă să Te iubesc pe Tine, cum am iubit păcatul»”.

Un bătrân care ședea în Raith avea această lucrare. Șezând totdeauna în chilia lui gânditor, cu privirea aplecată spre pământ și clătănându-și tot timpul capul, zicea cu suspin: „Oare ce se întâmplă cu mine?” Și așa a

săvârșit toate zilele vieții lui, îngrijindu-se pururea de ieșirea lui [din această viață].

Se spunea despre avva Siluan că avea un ucenic în Sket, pe numele Marcu. Acesta avea o mare ascultare și era caligraf. Iar bătrânul îl iubea pe el pentru ascultarea lui. Dar avea și alți unsprezece ucenici și aceștia erau necăjiți pentru că bătrânul îl iubea pe el

mai mult decât pe ceilalți. Și auzind bătrânii s-au întristat. Și într-una din zile, au venit bătrânii la el și l-au dojenit. Iar el luându-i pe ei a ieșit și a bătut la fiecare chilie zicând: „Frate, vino, că am nevoie de tine”. Și nici unul din ei nu i-a urmat lui îndată. Și venind la chilia lui Marcu a bătut zicând: „Marcule”. Și acesta, cum a auzit glasul bătrânului, îndată a venit afară și l-a trimis pe el la slujire. Și a zis bătrânilor: „Unde sunt ceilalți frați, părinților?” Și intrând în chilia lui Marcu, au cercetat caietul lui și au constatat că mâna lui începuse să facă litera „o”, dar auzind pe bătrân, n-a

mai întors condeiu s-o completeze. Au zis, deci, bătrânii: „Cu adevărat, cel pe care tu îl iubești, avvo, și noi îl iubim și Dumnezeu îl iubește pe el”.

Un frate l-a întrebat pe avva Mateo: „Ce să fac că limba mea mă necăjește? Și când merg în mijlocul oamenilor nu pot s-o înfrânez, ci-i judec și-i critic pe ei în tot lucrul bun. Deci ce voi face?” Și răspunzând bătrânul a zis: „Dacă nu poți să te înfrânezi pe tine însuși, fugi și stai singur, căci este o boală. Iar cel ce șade cu frații nu trebuie să fie cu patru colțuri, ci rotund ca să poată să se rostogolească spre toți”. Și a mai zis bătrânul: „Nu din virtute șezi singur, ci din nepuțință. Căci cei ce vin în mijlocul oamenilor sunt cei puternici”.

A zis avva Nil: „La tot ce vei răbda cu iubire de înțelepciune, îi vei găsi roada în timpul rugăciunii”.

A zis iarăși: „Dorind să te rogi cum trebuie, să nu întristezi vreun suflet, iar de nu în zadar alergi”.

A zis iarăși: „Nu voi să se facă lucrurile tale cum îți se pare ție, ci cum îți place lui Dumnezeu și vei fi netulburat și mulțumit în rugăciunea ta”.

Un frate l-a întrebat pe bătrân, zicând: „Care lucru bun este ca să-l fac și să trăiesc în el?” Și a zis bătrânul: „Dumnezeu știe ce e bine, însă am auzit că un oarecare din părinți l-a întrebat pe avva Nistero cel Mare, prietenul avvei Antonie, și i-a zis: „Care lucru bun este ca să-l fac?” Și i-a zis lui: „Oare nu sunt toate lucrurile la fel? Scriptura zice că Avraam a fost iubitor de străini (Fac. 18, 1) și Dumnezeu a fost cu el, și că Ilie a iubit liniștea (III Regi 19, 4-9; IV Regi 1, 9) și Dumnezeu a fost cu el, și

că David a fost smerit (I Regi 18, 23) și Dumnezeu a fost cu el. Deci, ceea ce vezi că sufletul tău voiește după Dumnezeu, aceasta fă și păzește-ți inima”.

Un frate l-a văzut pe avva Nistero purtând două tunici și l-a întrebat pe el zicând: „Dacă va veni un sărac și-ți va cere o haină, pe care i-o dai lui?” Și răspunzându-i, i-a zis: „Pe cea mai bună”. Și zice fratele: „Și dacă și un altul îți va cere, ce-i dai lui?” Iar el a zis: „O tai și pe cealaltă și-i dau jumătate și cu cealaltă jumătate ma încing”. Și iarăși zice: „Dar dacă și pe aceasta o va cere de la tine, ce faci?”. Zice bătrânul: „I-o dau și pe cealaltă și mergând mă așez într-un loc, până ce Dumnezeu va trimite și mă va acoperi, căci nu cer de la nimeni altcineva”.

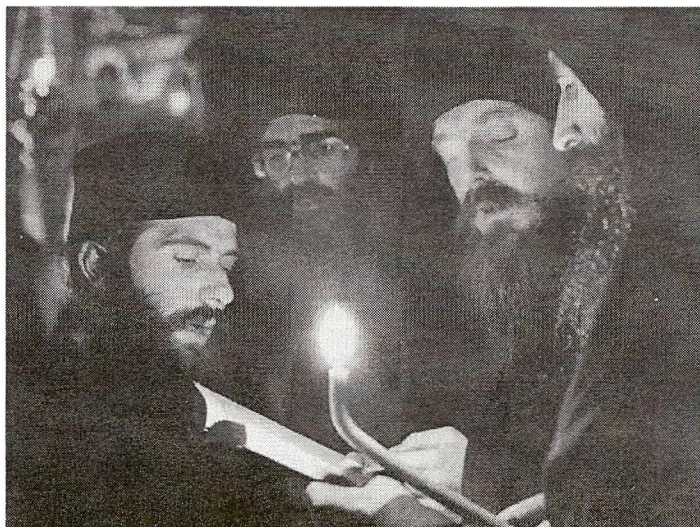
Au venit odată avva Siluan și ucenicul lui, Zaharia, la o mănăstire și i-au făcut pe ei să guste puțin înainte de a pleca la drum. Și, ieșind ei, ucenicul lui a găsit apă pe drum și voia să bea. Și-i zice lui bătrânul: „Zaharia, astăzi este post”. Iar acesta zice: „Dar n-am mâncat, părinte?” Îi zice lui bătrânul: „Ceea ce am mâncat a fost din dragoste, iar noi să ținem postul nostru, fiule”.

Un frate l-a întrebat pe avva Siluan zicând: „Ce voi face, avvo? Cum voi dobândi străpungerea inimii? Căci foarte mult sunt chinuit de moleșală, somn și dormitare. Și când mă scol din somn, mă lupt cu psalmodia, dar nu pot birui dormitarea, nici să spun psalmul pe glas”. Și i-a zis lui bătrânul: „Fiule, întâi de toate, a spune psalmii pe glas este mândrie, fiindcă tu îți

închipui: «eu cânt, iar fratele nu cântă», și în al doilea rând, îți învârtosezi inima și nu o lași să fie străpunsă. Deci, dacă dorești străpungerea inimii, lasă cântarea. Și când stai să-ți faci

care vine patima, îndată tai-o pe ea”.

Un frate l-a întrebat pe avva Titoe: „Care e drumul care duce la smerenie?” Zice lui bătrânul: „Calea smereniei e aceasta: înfrânarea,

rugăciunile, mintea ta să cerceteze sensul stihului și să socotești că stai înaintea lui Dumnezeu, Care „cercetează inimile și răunchii” (Ps. 7, 9; Ier. 11, 20; Apoc. 2, 23). Iar când te scoli din somn, întâi de toate să slăvească gura ta pe Dumnezeu, apoi rostește Simbolul Credinței și Tatăl nostru și atunci începe-ți canonul, ușor-ușor, suspinând și amintindu-ți de păcatele tale și osânda în care vei fi chinuit”.

A întrebat avva Iosif pe avva Sisoe zicând: „De câți ani are nevoie un om ca să-și taie patimile?” Îi zice lui bătrânul: „Anii voiești să-i afli?” Îi zice avva Iosif: „Da”. Îi zice deci, bătrânul: „În ceasul în

rugăciunea și a te avea pe tine însuși sub toată zidirea”.

Un frate l-a întrebat pe avva Titoe: „Spune-mi un cuvânt!” Și i-a zis lui: „Ai credință în mine?” Și a zis „Da”. A zis deci lui: „Du-te și ceea ce ai văzut la mine că am făcut, să faci și tu”. Și a zis lui: „Ce văd, părinte, la tine?” Și a zis lui bătrânul: „Gândul meu este mai prejos decât al tuturor oamenilor”.

A zis avva Petru: „Nu trebuie să ne înălțăm când Domnul face ceva prin noi, ci mai degrabă să ne mulțumim că ne-a învrednicit să fim chemați de El. Acest lucru, zice, este folositor să-l gândim pentru orice virtute”.

Același avva Ioan Savaitul zicea:

„Șezând eu odată în pustia cea mai îndepărtată, a venit la mine un frate dintr-o mănăstire ca să mă viziteze. Deci l-a întrebat pe el: „Cum o duc frații?” Și el zice: „Cu rugăciunile tale, bine”. L-am întrebat, deci, și de un oarecare frate cu un nume și faimă proastă. Și el îmi zice mie: „Crede-mă,

părinte, încă n-a scăpat de acea faimă”. Auzind deci, aceasta, am zis: „Uf”. Și cum am zis „Uf”, am căzut în somn ca într-un extaz și m-am văzut stând înaintea locului sfânt al Căpățanei și am văzut pe Domnul răstignit în mijlocul a doi tâlhari (Mt. 27, 28). M-am împins, deci, să mă închin și să mă apropiu de El. Și când a văzut [Hristos] aceasta, a poruncit cu glas mare îngerilor care stăteau de față, zicând: „Aruncați-l

afară căci pentru Mine este antihrist. Pentru că înaintea ca Eu să judec, l-a judecat el pe fratele lui”. Iar când fiind mânat din urmă am ajuns să ies pe poartă, mi s-a prins mantia când s-a închis ușa și a rămas acolo, și îndată m-am trezit. Zic, deci, fratelui care mă vizita: „Rea a fost ziua aceasta pentru mine”. Și el îmi zice: „Pentru ce, părinte?” Atunci i-am povestit cele văzute de mine și am zis: „Crede-mă, mantia mea este acoperământul lui Dumnezeu care era asupra mea și de care am fost lipsit”. Și din ziua aceea, copiilor, vă spun că am petrecut șapte ani în pustiu nici gustând somn, nici intrând sub acoperiș, nici întâlnind vreun om, până ce am văzut iarăși pe Domnul care a poruncit să mi se dea mantia mea”. Iar noi auzind acestea de la cuvisul Ioan, am zis: „Dacă dreptul abia se mântuiește, unde se va arăta neevlaviosul și păcătosul?” De aici este limpede că vorbirea de rău [calomnia] este un mare rău.

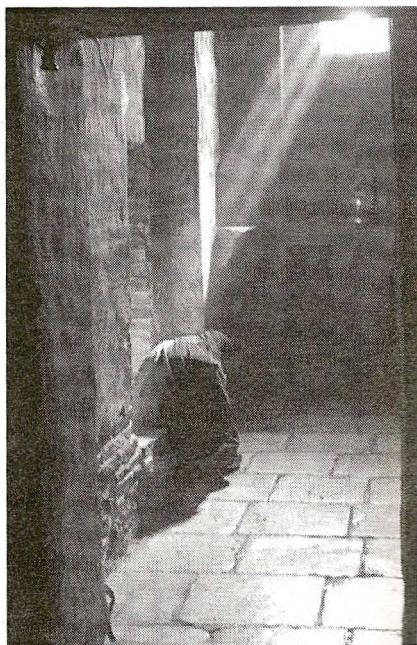
Se spunea de avva Zenon că la început nu voia să ia de la nimeni nimic. Și de aceea, cei ce aduceau câte ceva se duceau mânăniți, că nu lua. Iar alții veneau la el voind să ia ca de la un bătrân mare și nu avea ce să le dea lor, și plecau și ei mânăniți. Și zicea bătrânul: „Ce voi face? Fiindcă se întristează și cei ce aduc și cei ce vor să ia? E mai de folos aceasta: de va aduce cineva, să iau, și, de va cere cineva, să-i dau”. Și așa făcând s-a odihnit și pe toți îi umplea de încredințare.

Altădată, același avva Zenon, mergând în Palestina și fiind ostenit, s-a așezat aproape de o grădină de zarzavat să mănânce și gândul îi zice:

„Ia-ți un castravete și mănâncă, căci ce este?” Iar el răspunzând, a zis gândului: „Hoții merg la osândă. Cearcă-te, deci, pe tine însuși, de poți suferi osânda”. Și sculându-se a stat în arșiță cinci zile și prăjindu-se a zis: „Nu pot suferi osânda”. Și a zis gândului: „Dacă nu poți, nu fura și nu mânca”.

Mi-a povestit avva Ioan Romanul, ucenicul minunatului Ioan Savaitul: „Pe când ședeam noi în Mănăstirea lui Arselan, iată într-o zi un arici mare și-a adus puiul mic pe care-l ducea în gură, căci era orb, și l-a pus la picioarele bătrânului. Când a văzut cuviosul că era orb, s-a aplecat la pământ și făcând tină a uns ochii lui și îndată a văzut. Și apropiindu-se mama ariciului a sărutat urmele bătrânului și, luându-și copilul pe care-l adusese, a plecat săltând. A doua zi, însă, iată mama ariciului aduce bătrânului în gura ei o varză mare trăgând-o cu mare greutate și, surâzând, cuviosul îi zice: „De unde ai adus-o? Desigur ai furat-o din grădinile părinților, eu însă nu mănânc lucruri furate. Du-te și pune-o de unde ai furat-o! Și rușinându-se animalul a luat varza și a dus-o în grădina de unde o luase”.

Veronica Grădinariu, XII D

DOĂNE ÎISUSE
CRISTOASE,
FIUL LUI DUMNEZEU,
MIU ÎEȘTE - MĂ RĂ MINE,
RĂTOSUL ?

Pelerinaj la Locurile Sfinte

Interviu cu pr. Ion Vicovan, prodecanul Facultății de Teologie Ortodoxă "Dumitru Stăniloae", Iași

Povestiți-ne, pe scurt, traseul pelerinajului efectuat în Țara Sfântă!

Locurile vizitate au fost multe, însă punctele de reper sunt: Nazaret (locul Buna Vestiri unde există o biserică grecească ce adăpostește izvorul din care lua apă Maica Domnului), Bethleem (aici se găsește Biserica Nașterii și ruinele atelierului Dreptului Iosif), Capernaum, Betsaida, Cana Galileii (cu două vase de la nunta unde Mântuitorul a săvârșit prima minune: preschimbarea apei în vin), Muntele Tabor (locul Schimbării la Față), Muntele Fericirilor, Ierusalim, Grădina Ghetsimani (unde există măslini din timpul Mântuitorului), locul prinderii și Drumul Crucii, Biserica Sfântului Arhidiacon Ștefan, Biserica Sfântului Mormânt, peștera în care s-a ascuns Sfântul Ioan Botezătorul cu mama sa, Elisabeta, în timpul lui Irod, Ierihon (unde există și acum dudul lui Zaheu), locul Înălțării cu urma piciorului Mântuitorului, mormântul regelui David (în Ierusalim), scăldătoarea de la Vitezda (locul vindecării slăbănogului).

Ce v-a adus, în plus, pe plan duhovnicesc, acest pelerinaj, faptul că v-ați aflat pentru câțiva timp în locul pe unde a călcat Mântuitorul, unde a trăit și propovăduit, unde S-a întrupat și a înviat, de unde S-a înălțat? Cu ce v-a îmbogățit?

Cred că un plus de evlavie; am văzut locurile despre care doar am citit, iar azi, când citesc o Evanghelie, altfel trăiesc, îmi dă o stare mai profundă. Se creează o legătură nevăzută. Pelerinajul a reprezentat pentru mine un mijloc de întărire a credinței.

Care este atitudinea oamenilor de acolo vis-a-vis de comorile duhovnicești care se află lângă ei? Sunt mai buni creștini?

În general, comunitățile creștine sunt mici. La mănăstirea Sfântul Sava, loc ce adăpostește mai mulți viețuitori, am întâlnit o armonie și o stare duhovnicească desăvârșite. Am slujit la așezământul românesc din Ierusalim, alături de părintele Ieronim Crețu. La o altă mănăstire, care adăpostește Biserica Sfântul Lazăr, se nevoiesc mai puțini viețuitori.

Cum s-au comportat oamenii de acolo cu dumneavoastră și cu pelerinii, în general?

Am fost îndrumați de un ghid foarte bun, părintele David, care locuiește de 16 ani la Ierusalim, și a devenit un bun cunoscător al limbilor ebraică, arabă și al Locurilor Sfinte. Cântam pe drum, spre locurile de închinare, tropare ale sfinților, axionul Maicii Domnului și alte cântări de suflet ziditoare.

Nu am prea întâlnit români care să se fi stabilit definitiv în Țara Sfântă.

Ce părere aveți de puțina mediatizare care se face legat de cunoașterea Sfințelor Locuri și de minunea Sfintei Lumini?

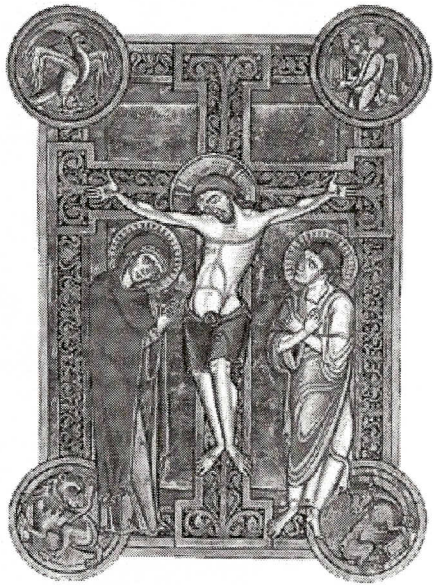
Se cunosc, din păcate, foarte puține emisiuni sau CD-uri legate de pelerinaj sau Locurile Sfinte, aceasta din cauza lipsei noastre de interes. Materialele există, trebuie doar ca noi să le căutăm și să le înmulțim.

Ce părere aveți despre giulgiul de la Torino? Este autentic?

În perioada studenției am aflat de la un profesor despre giulgiul de la Torino, considerat autentic în urma unor cercetări efectuate de cei de la NASA. Conform acestor cercetări, s-a stabilit ca sângele imprimat pe giulgiu aparține grupei 0(I).

O concluzie?

Nu cunoașterea propriu-zisă a Locurilor Sfinte este scopul pelerinajului, ci schimbarea noastră în contact cu ele!

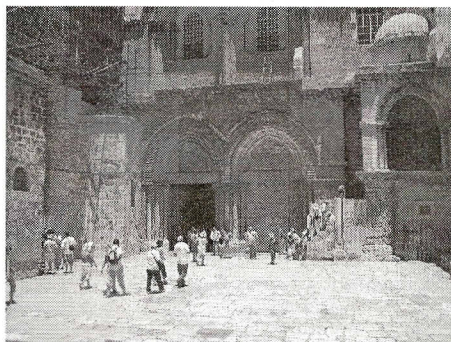
În drum spre Sfântul Mormânt

Calea spre mântuire se află în fiecare dintre noi. Este un adevăr adesea interpretat greșit, deoarece foarte mulți consideră că a merge la Biserică și a participa la Sfânta Liturghie nu sunt necesare mântuirii noastre. Există chiar unii care le consideră inutile, deoarece credința este mult prea personală ca să fie probată și practică prin prezența săptămânală la Sfânta Slujbă. Greșeala pe care oamenii aceștia o fac este că văd mersul la Biserică doar ca o simplă plimbare, când ar trebui să fie ceva mult mai profund, care să ne ajute să găsim calea spre mântuirea personală.

Un pelerinaj reprezintă nu doar un sacrificiu fizic; este o modalitate de a-I demonstra Domnului, și chiar nouă înșine, că ne pasă de sufletul nostru și că nu suntem ignoraanți.

Unul dintre locurile spre care se merită a se face un pelerinaj măcar o dată în viață este Sfântul Mormânt de la

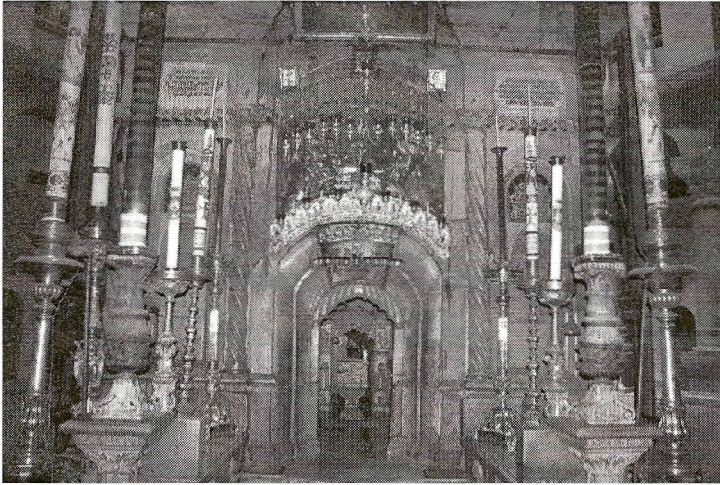
Ierusalim, unde Iisus Hristos a fost îngropat după Răstignire. Biserica Mormântului Domnului, cunoscută și ca Biserica Învierii, se află în cartierul creștin, situat în partea de vest a orașului vechi al Ierusalimului.

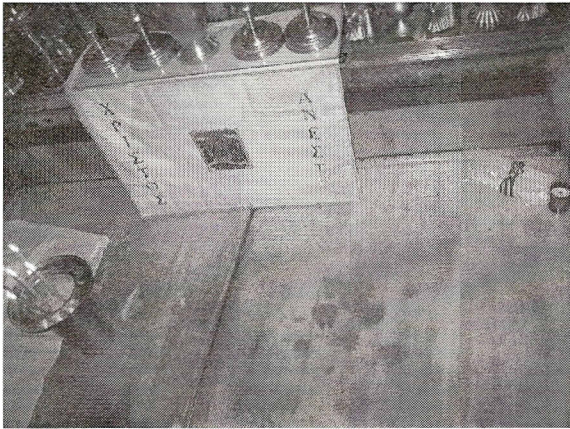
Întregul complex al bisericii, constând din șapte încăperi, precum și **Capela aflării Sfintei Cruci**, datează din perioada lui Constantin Monomahul (secolul XI).

Rotonda - un edificiu circular

care acoperă Mormântul lui Hristos și-a păstrat planul inițial al construcției din secolul IV, fiind făurită în timpul Sfintei Elena. În interiorul acestei zidiri se află peste zece biserici și locuri sfinte de cult, toate legate de Patimile și Învieria lui Hristos. Unele din aceste locuri de cult, ca de pildă **Golgota** și **Mormântul lui Hristos**, au un caracter evanghelic, istoric și topografic autentic. Celelalte, cum ar fi **Piatra Ungurii**, **Mormântul lui Iosif**, locul de

Intrarea în Sfântul Mormânt

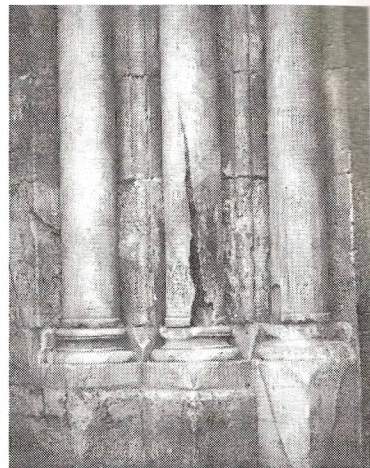

Lespedea Sfântului Mormânt

pelerinaj "Nu te atinge de mine" s-a stabilit că se află aproape de locul Golgotei, avându-se în vedere strânsa lor legătură cu evenimentele Evangheliei. Sunt locuri consacrate unei persoane sau unui eveniment, cum ar fi **Capela lui Longinus și cea a Sfintei Elena**.

Biserica Mormântului Domnului - cel mai de preț lăcaș sfânt creștin - este recunoscut de toți ca loc de pelerinaj a cărui vizitare reprezintă visul oricărui creștin.

Cristina Roșu, XI E

Coloana de la
intrarea
în Biserica
Sfântului
Mormânt,
spintecată de
Sfânta Lumină

Sfânta Lumină de la Ierusalim - dovada drepte credințe

„Veniți de luați Lumină !” răsună chemarea lui Hristos în fiecare an. Răsună peste veacuri cu dragoste și nădejde. Hristos S-a răstignit, a fost îngropat și, omorând moartea, a înviat,

științifică, dănuie coborârea din cer a Sfintei Lumini, la Paștile ortodox, în noaptea de Înviere, ca o dovadă a drepte credințe. Mii de credincioși sunt prezenți în momentul când, în

dăruind lumii Lumina. Lumina Mântuirii, Lumina Învierii care să ne ridice din păcat. Și pentru a despietri inimile noastre, pentru a ne arăta Calea, Adevărul și Viața a lăsat peste veacuri minunea Sfintei Lumini.

Dincolo de orice explicație

noaptea Învierii lui Hristos, luminează pe pământ pentru câteva clipe un foc nematerial, o lumină care poate fi ținută în mână fără a te arde. Cine nu crede încă în Hristos, cine nu crede în singura Lui Biserică, Biserica Ortodoxă, să meargă la Ierusalim de

Sfintele Paști și sufletul i se va lumina și trezi la Viața cea adevărată!

Vă reproducem mai jos câteva mărturii despre Sfânta Lumină. Cercetați-le și credeți! De ce nu sunt ele mediatizate? De ce nimeni în lume nu deschide gura despre această mare minune? De ce sunt televizate în direct o mulțime de lucruri lipsite de orice importanță, dar despre minunea Sfintei Lumini se feresc cu toții să zică ceva? Pentru că cei care conduc prin mass-media opinia publică cunosc puterea acestei minuni și nu doresc întoarcerea la ortodoxie. Nu doresc ca oamenii să se întoarcă la Dumnezeu cu adevărat. De ce? Pentru că oamenii ar deveni liberi și nu ar mai putea fi dominați și manipulați...

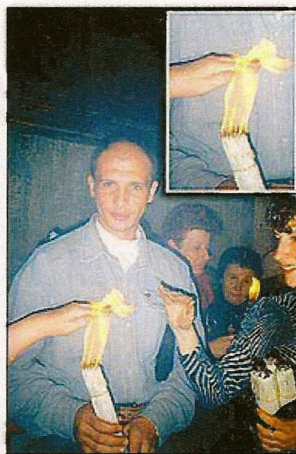
Așa se aprinde Sfânta Lumină la Ierusalim, la Paștile ortodox

de părintele Cleopa,
în „Pelerinul român”

Când am fost la Ierusalim în anul 1974, am slujit Prohodul Mântuitorului cu Patriarhul Benedict, ce avea 97 de ani, în Vinerea Sfintelor Paști. Prohodul s-a terminat aproape de ziuă, în Sâmbăta Sfintelor Paști. Iar, când citește Evanghelia: "Și au pecetluit Mormântul împreună cu custodia", atunci intră armata în Biserică și se duce și stinge cele 40 de candelă de aur de la Sfântul Mormânt și pe lespedea Sfântului Mormânt, ce are 3,5 m lungime și 2,5 m lățime, pun pecete; preoții au pus deja vată foarte groasă acolo, ca atunci când va veni lumina să o ia și s-o dea aprinsă la popor.

Vine armata și pune 3 sigilii pe ușa Sfântului Mormânt: sigiliul armatei evreiești, engleze și arabe; am văzut cu ochii aceasta. Pe urmă s-au stins cele 2770 de candelă din tot Mormântul, căci cele 40 de aur sunt în Sfântul Altar, unde este piatra pe care a fost pus trupul lui Iisus.

Sfântul Mormânt are mai multe Altare, armenii, monofiziții și maroniții au altarele lor. Sâmbătă dimineață s-au stins toate candelăle, și

la Mormântul Domnului și pe Golgota, peste tot. Iar în Mormânt rămâne numai puțină lumină ce vine prin niște gemulețe mici de la zi, căci sunt galerii la Sfântul Mormânt. Rămân călugări de strajă, căci Biserica are multe odoare; se închide Biserica și se duc toți acasă după Prohod, până Sâmbătă, la orele 11. Pe la orele 11, armata este foarte de mare folos, te întreabă: «Ești ortodox, treci aici! Ești catolic, ai un alt loc». Fiecare religie are locul ei.

Apoi intră toată lumea liniștită în

Biserică și, deodată, intră 20 de mitropoliți îmbrăcați în veșminte și 400 de preoți. Nu se intră în Mormânt cu aparate de fotografiat cu blitz. Fiecare are în mână câte un smoc de 33 de lumânări, atâtea câți ani a avut Domnul nostru Iisus Hristos.

Pe la orele 12, la amiază, vine și Patriarhul, desculț și cu capul descoperit, îmbrăcat într-o cămașă albă de mătase cu mâneca largă. Lumânările, cele 33, sunt lipite deolaltă și au pictată Învierea lui Hristos pe ele. Se vând în magazinele din Ierusalim. Patriarhul este controlat de armată în

fața a mii de oameni, ca nu cumva să aibă ceva de aprins și să se spună că a făcut ceva și a aprins Sfânta Lumină. După aceea, episcopii îl îmbracă. Stiharul alb rămâne pe el, apoi îl îmbracă cu toate veșmintele de Patriarh.

Numai bine se fac orele 13, când Patriarhul se roagă în 3 limbi: "Să ne rugăm să vină Sfânta Lumină!". Arabii strigă, bat din palme, aclamă. Patriarhul este ținut de diaconi atunci când cade în genunchi, iar rugăciunea lui durează cam o jumătate de oră.

Pe la orele 12 a fost începută Vecernia, iar când se termină

rugăciunea de chemare a Sfintei Lumini, numai ce auzi în Biserică: "Kirie eleison, Gospodi pamilui, Doamne miluiește" - fiecare strigă în limba lui. Patriarhul stă în genunchi și, exact când a ajuns Vecernia la cântarea "Lumină lină a sfintei slave a Tatălui ceresc ...", a intrat în Biserică un nor azuriu albastru, la care nu te puteai uita, că te orbea. Din nor a fulgerat de 3 ori, un fulger a trecut peste Catapeteasmă (Iconostas), peretele ce desparte Altarul de popor, și s-a dus lin, drept la Mormântul lui Hristos. Când a atins piatra de pe Sfântul Mormânt, toată vata de pe el s-a aprins și toate candelile s-au aprins singure. La cei din balcoanele de sus li s-au aprins singure lumânările în mâini.

Se cântă acum "Hristos a înviat!" în toate limbile pământului. Lumina este imaterială; timp de 2 minute dai pe față cu ea și nu te arde. Lumina aceasta, ce vine singură din ceruri în Sâmbăta Paștilor este LUMINA CU CARE HRISTOS S-A COBORÂT LA IAD, cum zice Isaia: "Cei ce ședeau în întuneric vor vedea lumină mare". La noi a venit Iisus cel Înviat, Duminica.

Iisus a predicat în Iad Evanghelia vreme de 33 de ore și 3 zile, așa scrie în Penticostar. De Joi seară până Vineri seară e o zi, de Vineri seară până Sâmbătă seară o zi, de Sâmbătă seară până Duminică seară este o zi, așa se calcula la evrei. De Vineri de la orele 15 până Duminică, Sâmbătă spre Duminică la orele 24 (12 noaptea) sunt exact 33 de ore. Din Iad Iisus i-a scos numai pe cei ce credeau că Iisus va veni în lume, nu i-a scos pe toți de acolo.

Clopotul cel mare de la

Mormântul Domnului, făcut din aur, în Vinerea Sfințelor Paști Îl plânge pe Mântuitorul pentru că a murit, se trage singur, rar și cu jale. Grecii mi-au spus cum bocește clopotul cel mare și că se trage singur, iar când vine Învierea, tot singur se trage, dar sună foarte repede și cu veselie și le acoperă pe toate celelalte clopote. Uii că ești pe fața pământului. Vezi zeci de mii de lumini, care se duc spre căminele lor pe străzile Ierusalimului.

În Ierusalim, la magazine, sunt un fel de căldărușe cu sită deasupra și cu fitil, pline cu untdelemn de măsline, ca un fel de candelă. Pe acestea le aprinzi de la Sfânta Lumină și poți să duci acasă Sfânta Lumină. Acolo erau polonezi, bulgari, francezi, italieni, americani, englezi, oameni din toată lumea. În jurul Sfântului Mormânt sunt scaune

pentru ambasadori, fiecare țară are un reprezentant, care vede Sfânta Lumină. Eu am adus la Mănăstirea Sihăstria Sfânta Lumină într-un felinar de același fel și candelă. Noastre ard din 1974 cu Sfânta Lumină de la Sfântul Mormânt.

Când a fost părintele Petroniu la Sfântul Mormânt, Sfânta Lumină a venit așa: când s-a făcut rugăciunea

pentru Sfânta Lumină, deodată a venit un stâlp de foc și s-a speriat toată lumea; focul a venit deasupra Sfântului Mormânt și s-a despicat în 3,

un stâlp de foc a mers la Golgota, unul la Mormântul Domnului și unul la Biserica Sfintei Învieri. În trei stâlpi s-a făcut Lumina aceasta, căci nu vine în fiecare an la fel, aici sunt taine mari.

Iată o minune, prin care de 2000 de ani se tot repetă dovada Învierii sigure a lui Iisus Hristos! În concluzie, ortodoxia este singura credință mântuitoare, care îl desăvârșește pe omul creat de Dumnezeu!

Gabriela Ciobanu, XII D

Părintele Teofan Merla

Într-o zi ninsă și rece, în care bătea un vânt aprig în ciuda soarelui de iarnă noi, credincioșii, eram chemați alături de preoți și monahi să îl conducem în ultimii săi pași pe pământul legat de păcate pe Părintele nostru Teofan. Eram chemați, așa cum mironosițele au fost chemate să fie martore ale Învierii Mântuitorului, și noi ca martori ai învierii sufletului Părintelui Teofan, ai marii taine a trecerii sale în lumina cea nestinsă.

Am fost chemați ca să îi împărtășim părintelui Teofan, prin lacrimile noastre, bucuria de a se desprinde de trupul muritor și de a îmbrăca haina pentru cina cea de taină în cer.

Curtea Mănăstirii Cetățuia era acum o pustietate populată de sute de credincioși care veniseră pentru o ultimă binecuvântare. Îi lipsea mănăstirii lumina, îi lipsea și sufletul luat de Părintele Teofan.

Despre părintele se pot scrie sute de pagini fără a se putea cuprinde dragostea pe care a avut-o pentru oameni.

Viața sa a fost presărată cu încercări și dificultăți. Cărarea spre mântuire îi pornește de undeva din

Vaslui, dintr-un sat modest, Tătărași.

Așa cum Sfinția sa mărturisește, a luptat în Cel de-al Doilea Război Mondial, având ca singur ajutor în tranșee Paraclisul Maicii Domnului.

Alege drumul mănăstirii împreună cu fratele său, Crescent (în prezent la Mănăstirea Slatina), stabilindu-se la Mănăstirea Cetățuia.

Este despărțit de iubirea sa pentru Hristos prin decretul comunist 410 și scos din mănăstire să lucreze ca simplu paznic al unei bănci din Iași. În anul 1968 episcopul Irineu Crăciunaș Suceveanul îl recheamă în obștea Mănăstirii Cetățuia prin bunăvoința I.P.S. Mitropolit de atunci Iustin Moiescu.

În vremea păstoririi la Iași a PF Teoctist a fost hirotosit protosinghel. Până când vârsta bătrâneții l-a răpus, în fiecare zi în care mergeam să caut pace pentru sufletul meu știam că în spatele ușilor Sfântului Altar îl găseam pe părintele dispus să asculte freamătul sufletului meu și să potolească furtuna.

Câtă iubire și câtă jertfă!

Întotdeauna când aveai nevoie de un sfat, Puterea Duhului lui Dumnezeu, revărsată în raze de

lumină asupra sa, îi oferea părintelui darul de a vedea mai departe, în sufletul fiecăruia, pe căi numai de sfinția sa știute. Ne dădea sfaturi pe care nu îndrăzneam să le cerem, pentru impasuri păstrate în inima noastră și niciodată rostite nimănui. De multe ori ne certa pentru gândurile și faptele noastre pe care încercam să i le ascundem. Mărturisirile credincioșilor relevă harul părintelui Teofan de a vedea în duh ceea ce avea să se întâmple.

Mergeam mereu la Părintele cu emoție știind mereu că el știe că sunt acolo și pentru ce am venit, și cu ce suflet. Fiecare om care a primit binecuvântarea părintelui, cred, păstrează în sufletul său o întâmplare de acest fel...

Dintre cei peste 20 de preoți prezenți la slujba înmormântării, Părintele arhimandrit Timotei Aioanei, exarh cultural al Arhiepiscopiei Iașilor, mărturisește: „Protosinghelul Teofan Merla, viețuitor în obștea Mănăstirii Cetățuia, a fost unul din duhovnicii cunoscuți în special din ținutul Iașilor”.

Părintele Teofan Merla a stat de dimineață până seara în biserica Mănăstirii Cetățuia. A ascultat sub epitrahil păcatele atâtor oameni, a îndrumat pe mulți, de aceea, la această vârstă venerabilă, la 85 de ani, părintele Teofan era foarte cunoscut și foarte iubit de către numeroși credincioși și fiii săi duhovnicești din Iași și din alte locuri.” Apoi dă citire mesajului transmis de către I.P.S. Daniel, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei, mesaj din care redau un scurt fragment: 'Asemenea lucrurilor de mare preț pe care le păstrăm cu grijă, tot așa vorba plină de duh, înțelepciunea și modul de viață al părintelui Teofan nu pot fi uitate de cei care l-au avut duhovnic. Cei care l-au cunoscut, cărora le-a fost călăuză și sfătuitor, simt astăzi că deși au pierdut un duhovnic, au câștigat totuși un rugător în ceruri. În aceste momente de vremelnică despărțire, Îl rugăm pe Mântuitorul Hristos Cel Înviat din morți să așeze sufletul părintelui Teofan întru Împărăția Sa cea cerească, unde nu este nici durere, nici întristare, nici suspin, ci viață fără de sfârșit. Veșnica lui pomenire din neam în neam!

Cu părintești binecuvântări și condoleanțe pentru obștea îndoliată a Mănăstirii Cetățuia,

DANIEL,
Arhiepiscop al Iașilor și Mitropolit al
Moldovei și Bucovinei

Îmi aduc și acum aminte de plumbul pe care îl purtam cu mine în suflet pe drumul Cetățuiei și pe care îl lăsam în mâinile din care primeam binecuvântarea.

Așa cum bine spunea în scrisoarea sa I.P.S. Mitropolit Daniel, cu toții, deși am pierdut un duhovnic de o smerenie, iubire, înțelepciune și jertfă extraordinare, am câștigat un rugător în cer cu aceeași imensă iubire pentru oameni.

Alexandra Tăbăcaru, XI E

Mănăstirea Cetățuia

Însetând după Dumnezeu

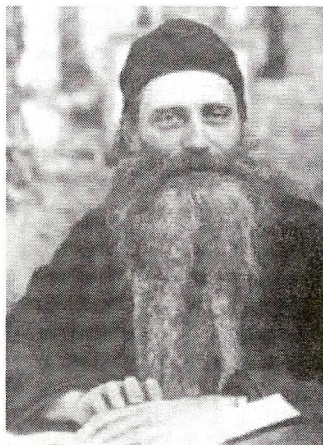
“Ortodoxia înseamnă viață. Dacă nu trăim Ortodoxia, pur și simplu nu suntem ortodocși, indiferent de credințele formale pe care le susținem.

Dar viața în lumea contemporană a devenit foarte artificială, nesigură și confuză și este inevitabil să nu fim afectați de acest lucru. Cum este posibil pentru noi, creștinii ortodocși, să ducem o viață duhovnicească autentică în aceste vremuri cumplite? Cum putem dezvolta astăzi o viziune ortodoxă asupra întregii vieți care să ne ajute să supraviețuim cu credința intactă?

Pentru a fi în contact permanent cu sursele hranei creștine, cu tot ce ne oferă Hristos prin Biserică pentru luminarea și mântuirea noastră, nu trebuie să ne lipsim de slujbele Bisericii și Sfintele Taine, de Sfânta Scriptură și scrierile Sfinților Părinți. Și dacă toate acestea ne aduc foloase, trebuie să avem o atitudine corectă față de ele: să nu le utilizăm pentru a dobândi o cunoaștere intelectuală seacă, acea „vânare de vânt”, sau pentru a îndeplini o obligație religioasă. Este absolut necesar ca aceste lucruri să atingă direct viețile noastre și să le schimbe, să le întoarcă spre Hristos.

Altfel, suntem morți care își îngroapă morții, sarea care și-a pierdut gustul!”

Am redat aici câteva dintre cuvintele ieromonahului Serafim Rose,

un adevărat trăitor al credinței ortodoxe din vremurile noastre. Părintele Serafim Rose a fost unul din acei oameni rari, în care geniul intelectual s-a unit cu adâncimea covârșitoare a unei inimi pline de iubire.

Născut în 1934, în California, și crescut într-o familie protestantă, Eugene Rose, viitorul părinte Serafim, a fost încă din tinerețe înclinat spre

filozofie. În momentul când a ajuns la Colegiu, tânărul Eugene Rose deja respinsese creștinismul pe care, într-un fel sau altul, îl cunoscuse încă din copilărie, îndreptându-se către știință și filozofie. În vremea studenției, ca mulți alți tineri, a continuat să caute sensul vieții cu o căutare plină de pasiune și chiar de chinuri sufletești. Dorința lui

ferbinte de a ști pentru ce n e - a m născut l-a dus spre multe căi dintre care cele mai multe s-au sfârșit în dezamăgiri dureroase: raționalism științific,

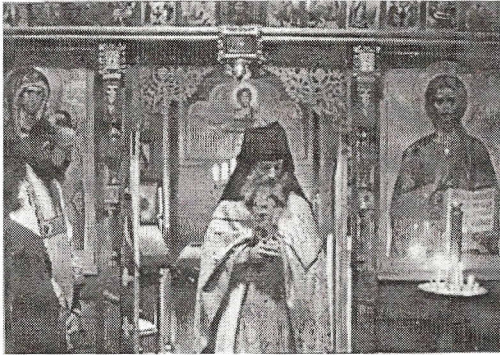
tradiții chinezești, budismul Zen, nihilism, ateism, hedonism. A încercat să studieze sârguincios înțelepciunea orientală, dându-și master-ul în limba chineză antică, la Universitatea Berkeley din California.

La începutul anilor '60 a început să frecventeze slujbele Bisericii Ortodoxe Ruse din afara Rusiei. Nu după mult timp, a început să înțeleagă că se află pe calea găsirii limanului duhovnicesc pe care îl căuta cu disperare de atâta vreme. Găsirea lui Hristos și convertirea la Ortodoxie a fost făcută din toată ființa, desăvârșit, fiind o adevărată înviere a sufletului în Hristos. Sinceritatea pocăinței sale a fost marcată în primul rând de puterea hotărârii de a-și supune întreaga

existență voinței lui Dumnezeu și cugetului Bisericii.

Astfel s-a pus început unei extraordinare demonstrații de putere a lucrării harului dumnezeiesc în viața umană. Mândria intelectuală și intoleranța, mânia și nerăbdarea, complicațiile psihologice și sentimentale au fost de cele mai multe

ori înfrânate, domolite și vindecate. Maica Domnului, la care avea o mare evlavie, l-a ajutat să-și întărească d u h u l d e pocăință pe care-l d o b â n d i s e , încurajându-l în lupta sa.

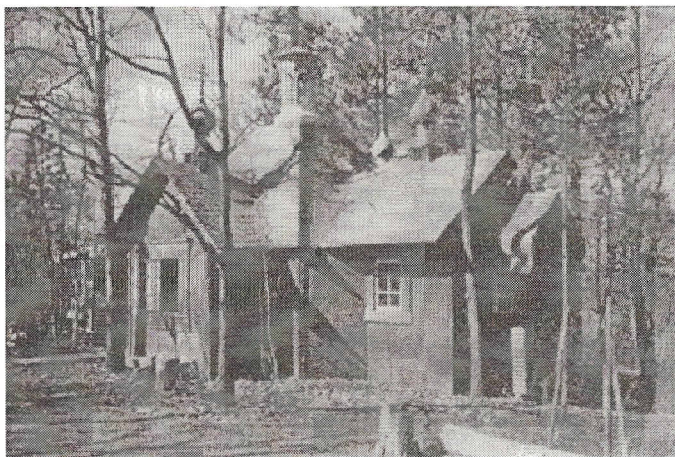
După ce a fost citeț la Catedrală și vânzător de cărți și icoane într-un mic magazin de lângă Catedrală, a întemeiat alături de Gleb Podmoșenski (ulterior după tunderea în monahism părintele Gherman) frăția Sfântul Gherman din Alaska, sub patronajul Fericitului Ioan Maximovici, Arhiepiscop de San Francisco. După trecerea acestuia la Domnul, în 1966, frăția s-a mutat în îndepărtatele păduri din Nordul Californiei, aproape de micul cătun Platina, iar cei doi membri au primit tunderea în Schima Mică. Ei au început prin a edita o revistă misionară de limbă engleză, The Orthodox Word („Cuvântul Ortodox”), prin care au tipărit vieți de sfinți, texte patristice și articole sau comentarii asupra unor teme duhovnicești contemporane.

Trăind fără electricitate, apă curentă sau telefon, chiar cele mai simple sarcini cereau mult timp și efort, dar, cu toate acestea, asprimea unei astfel de vieți îi dădea realității imediate a vieții de zi cu zi un caracter urgent. A fost hirotonit ierodiacon în ianuarie 1977 și înălțat la rangul de ieromonah, astfel că, după 8 ani de viețuire în pustie, el și starețul Gherman au putut săvârși Sfintele Taine. Rugăciunea, nevoințele și experiența duhovnicească l-au înzestrat pe părintele Serafim cu o credință puternică în Dumnezeu; niciodată nu s-a lăsat atras prea mult de lucrurile trecătoare. Viața sa pământească a fost foarte scurtă - numai 48 de ani - dar de îndată ce și-a oferit inima sa lui Dumnezeu, a trăit numai și numai pentru El, lucrând neobosit ca ceilalți să poată găsi același

Adevăr pe Care el a ajuns să-L iubească.

Povățuirea sa constantă era: „Osândește-te. Nu-ți căuta niciodată îndreptățiri. Dacă trebuie, sau dacă crezi că trebuie, îngăduie-ți o slăbiciune, iar apoi asigură-te că o recunoști ca fiind o slăbiciune și un păcat. Dar privește la greșelile tale și nu-ți osândi fratele!”

Părintele Serafim Rose afirma că nimeni nu poate ajunge la plinătatea adevărului fără să se petreacă ceva mai adânc în lăuntru lui. El a mers să-L propovăduiască pe Hristos într-o lume o p a c i z a t ă s p i r i t u a l , în contemporaneitatea apuseană, arătând că viața spirituală nu este ceva care aduce „plăcere”, ci, mai degrabă, un fel de câmp de luptă în care sufletul se purifică prin suferință. Fără cunoașterea Golgotei și a Crucii,

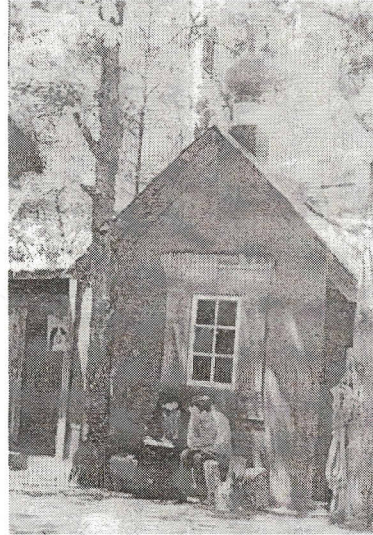
Frăția ortodoxă "Sfântul Gherman din Alaska"

nimeni nu poate ajunge la adevărata cunoaștere a lui Hristos, Dumnezeuul Întrupat; pe această cale l-a chemat și pe omul care vrea să-L urmeze.

Propunem să ne oprim asupra câtorva cuvinte ale părintelui, care să fie subiect de meditație (și nu numai) pentru noi toți: „Noi, cei ce ne numim creștini, nu trebuie să așteptăm nimic altceva decât să fim răstigniți.(...) Dacă vom învia cu Hristos, trebuie mai întâi să ne smerim împreună cu El chiar până la umiliința cea din urmă, cea de a fi devorați și scuipați afară de lumea care nu ne înțelege.(...) Și trebuie să fim răstigniți la vedere, în ochii lumii, căci Împărăția lui Hristos nu este din această lume, și lumea nu o poate primi.(...) nici pentru o singură clipă. Lumea aceasta îl poate primi doar pe Antihrist, acum sau în oricare altă vreme. Nu-i de mirare, atunci, că este dificil să fii creștin; nu este dificil, este imposibil. Nimeni nu poate accepta cu bună-știință un mod de viață care, cu cât este trăit mai autentic, cu atât mai mult duce spre autodistrugere. Și din această cauză ne răzvrătim mereu, încercăm să ne ușurăm viața, încercăm să fim creștini pe jumătate, să dobândim ce-i mai bun din ambele lumi. Până la urmă trebuie să alegem; fericirea noastră stă într-una din cele două lumi, nu în amândouă. Dumnezeu ne dă tărie să urmăm calea răstignirii; nu există altă cale de a fi creștin”.

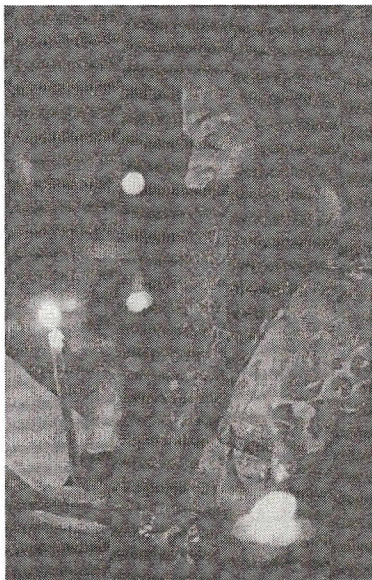
Printre numeroasele sale lucrări, unde sunt dezbătute probleme actuale ale lumii creștine, se află și cartea „Ortodoxia și religia viitorului”. Aici

părintele precizează, cu o impresionantă luciditate, accesibil și la obiect poziția Ortodoxiei față de curentele spirituale contemporane, având conștiința că trebuie să-i „scuture” pe oamenii din vremea sa din somnul lenevirii și al înșelării de sine și să le indice calea adevărului. El ne vorbește despre hinduism, prezentat prin ochii unei femei care, după ce a practicat hinduismul timp de 20 de ani, s-a convertit la credința creștin-ortodoxă, aflând aici limanul căutărilor sale. De asemenea, găsim expuneri legate de meditația orientală

(Yoga, Zen) și chiar perspectiva creștin-ortodoxă asupra O.Z.N.-urilor și a atmosferei „science-fiction”, alături de alte subiecte cu referire la „Noua Eră” (New Age). Redăm cuvintele părintelui: „Mișcarea «harismatică contemporană» și

«meditația creștină», ca și «noua conștiință religioasă», cu care formează corp comun, sunt înainte-mergătoare ale religiei viitorului, religia umanității de pe urmă, religia lui Antihrist. Iar scopul lor «spiritual» de căpetenie este să facă accesibile tuturor creștinilor inițieri satanice, care până acum erau restrânse doar în lumea păgână”.

În timpul ultimei părți a vieții sale (a trecut la Domnul în anul 1982), Părintele Serafim a insistat mai ales pe nevoia de atenție duhovnicească (trezvie), în pregătirea luptelor ce vor veni. Se pare că avea o conștiință, o înainte-cunoaștere a vremurilor apocaliptice care ne așteaptă. Mesajul său, transmis în cunoscuta frază: **„E mult mai târziu decât îți închipui!”**, ne îndeamnă să nu mai amânăm

schimbarea noastră.

Să ne deschidem inimile și să ieșim din starea de nesimțire duhovnicească, urmând exemplul de sinceritate, sete de Adevăr și hotărâre al Părintelui Serafim Rose ca să trăim învierea sufletelor noastre în Hristos, prin Hristos și odată cu Hristos!

„Fie ca bucuria Mântuitorului nostru Cel Înviat să se reverse în aceste luminate și strălucitoare zile ale Învierii (Paștilor), iar harul pe care l-ați primit ca pe un dar de la El, să-l păstrați pentru totdeauna! Să nu vă biruiască nici o ispită, nici întunericul să nu vă umbrească calea și nici ispita să nu vină asupra voastră fără ca voi să vă întoarceți fața către Atotmilostivul Hristos, Care a călcat moartea și a biruit puterea diavolului. Rămâneți în harul lui Hristos și El vă va călăuzi pe toți la mântuire. Amintiți-vă de sfârșitul vieții voastre, de Ziua neînserată a Împărăției lui Hristos, și veți cunoaște pentru ce trăiți și pentru ce vă osteniți.

Hristos a înviat!”

Gabriela Ciobanu, XII D

Misiunea apostolică

Dacă din punct de vedere dogmatic Biserica a fost înființată de Mântuitorul prin vestirea Evangheliei, din punct de vedere istoric și canonic ea a luat naștere odată cu ruperea catapetesmei din templu, prin moartea lui Iisus pe Cruce, urmată de Învierea Sa. Pogorârea Sfântului Duh inițiază misiunea Apostolilor de a vesti Evanghelia la neamuri. Primele două comunități creștine au fost în Ierusalim și Galileea.

Cât privește misiunea Apostolilor, ea ne este cunoscută din cartea Faptele Apostolilor (mai ales cea legată de Sfântul Apostol Pavel) și din Tradiția Bisericii. Zonele în care au făcut misiune Apostolii le-am precizat în articolul trecut, astfel că acum voi încerca doar să analizez mai pe larg succesul misiunii de propovăduire a Evangheliei. Foarte mulți văd creștinismul ca pe o simplă religie, unii negând chiar adevărurile ei cele mai importante. Mă refer aici, bineînțeles, la Înviere, din care a izvorât o putere extraordinară. În primul rând, Sfinții Apostoli, când propovăduiau, vesteau pe Iisus cel Înviat. Apoi, dacă Hristos nu a înviat cu adevărat, ce rost avea ca Apostolii să vestească o minciună, ba mai mult, să străbată sute de kilometri, să renunțe la absolut tot ce înseamnă viață personală și să și-o dedice propovăduirii unei religii neadevărate? Puterea Învierii lui Hristos se vede din credința Sfinților Apostolilor care, deși erau pescari, vameși,

meșteri de corturi, au reușit să convertească și să vestească Evanghelia în foarte multe părți ale globului începând și organizarea administrativă a Bisericii, care a rezistat până astăzi, având peste 2000 de ani. Dacă n-ar fi existat Învierea și puterea ce a rezultat de aici, Sfinții Apostoli care nici pe departe nu erau învățați sau filosofi, nu ar fi reușit să convertească atâtea suflete. Succesul misiunii lor se datorează harului Sfântului Duh, care îi înzestraseră cu o putere pe care nimeni nu și-o poate explica în mod logic, având în vedere rezultatele impresionante ale propovăduirii. Ei au suferit chinuri groaznice, bătăi, schingiuri, iar majoritatea au murit ca martiri pentru Evanghelie. Cine ar fi fost atât de nebun să bată mii de kilometri și să moară pentru o minciună? Iar dacă Hristos nu ar fi Înviat, ci Apostolii ar fi inventat acest lucru, ce interes ar fi avut? Mai ales că, înainte ca Iisus să moară, mulți dintre ei au fost lași și trădători. Deci este logic ca doar după Înviere Hristos să-i fi trimis la misiune, lucru și realizat în ziua Cincizecimii, când au primit harul Sfântului Duh.

Astfel putem afirma că succesul misiunii Apostolilor de a vesti Evanghelia la toate neamurile este unul imens, de proporții impresionante, cheia acestuia nefiind decât puterea rezultată din Moartea și Învierea lui Hristos.

Remus Ifrim, student la Teologie

În căutarea Adevărului

YOGA: RELIGIE SAU ȘTIINȚĂ?

Să cercetăm afirmația : „Yoga nu este religie, ci o știință ca oricare alta”. Acest enunț a fost exprimat de către însuși gurul Satyananda la 24 aprilie 1984, în incinta sălii de conferințe a hotelului Samaria din orașul Hania (Insula Creta), și este inserat în cuprinsul cărții intitulate „Învățăturile ale lui Paramahansa Satyananda”, vol. VI, p. 148, editată de mișcarea gurului din Grecia, Satyanandashram. Același punct de vedere l-a exprimat și întemeietorul Meditației transcendente, Maharishi Mahesh Yogi. Inaugurând așezământul pe care l-a botezat „Universitatea Europeană de Studii”, el a declarat: „Aici nu este vorba de nimic altceva decât știință pură”. De altfel, merită menționat că toate mișcărilor de tip New Age se autopromovează sub camuflajul științei.

Să ne concentrăm acum asupra afirmației că „yoga nu este religie”.

Nucleul hinduismului îl reprezintă poporul indian și, geografic, țara Indiei, de unde și numele. Astăzi, după o izolare de secole, se fac eforturi susținute pentru popularizarea lui pe toate continentele.

Hindușii sunt despărțiți în sute de erezii sau școli divergente doctrinar, care păstrează totuși ca punct comun recunoașterea autorității Bhagavad Gitei, „evanghelia” hinduismului. Este un text unanim acceptat drept „sfânt”. Acest text este studiat sistematic de către yoghini, și cântat zilnic ca formă de adorare a zeului

Krishna. În Gita, zeul Krishna îi descoperă yoga prietenului și ucenicului său, Arjuna. Convorbirea dintre cei doi are loc cu puțin timp înainte de începerea unei bătălii. Împăratul luptător, Arjuna, întreabă, iar Domnul (Krishna) îl învață: „După cum ți-am spus și înainte, o, tu, cel fără de pată, în această lume există două căi: cea a școlii Samkhya cu yoga cunoașterii și cea a școlii Yoga cu yoga faptei” (III, 3). „Chiar această yoga din vremea începutului ți-am explicat-o astăzi. Îmi ești credincios și prieten; aceasta este taina supremă” (IV, 3).

Prin urmare, conform Gitei, yoga nu este o descoperire sau o creație omenească, așa cum este spre exemplu știința. Yoga este o „revelație”, un dar pe care zeul Krishna, „Domnul Yogăi”, îl oferă omenirii prin mijlocirea lui Arjuna. Mai mult decât atât, yoga este o formă de adorare prin care zeul dorește să fie venerat de către adepții săi. Krishna spune: „Însă oamenii cu suflet mare, care au sprijin în mine, care nu au alt gând, o, fiu al lui Prtha, au parte de Natura mea divină, cunoscându-l pe Cel Neclintit, Obârșia existențelor. Glorificându-mă mereu, înfrânându-se credincioși legămintelor, închinându-mi-se, mă adoră cu dăruire, mereu concentrați” (IX, 13-14). „Mereu mulțumit, yoghinul cu sinele stăpânit, care-și ține hotărârile, năzuind spre mine cu inima și cu mintea, cel dăruit mie, acela mi-e drag” (XII, 14). „Și cel care va cerceta acest dialog despre Lege dintre

noi doi, acela socot, mă va adora prin sacrificiul Cunoașterii" (XVIII, 70).

Zeul Krishna arată deci că nu doar practicarea yoga, ci fie și numai simplul ei studiu teoretic este socotit o formă de adorare a sa! Inutil să subliniem că adorarea este un act pur religios, nicidecum științific.

„VIAȚA ARMONIOASĂ” SAU TEHNICA ÎNȘELĂRII

Urmarea unor asemenea căi înseamnă asumarea celor mai mari și mai serioase riscuri cu puțință. Se pornește treptat, desigur, de la elemente superficiale sau cu un grad mai mic de însemnătate (alimentație, exerciții de gimnastică), pentru a se ajunge la altele mai profunde (psihologie, comportament, analiza sinelui) și, în cele din urmă, la probleme de credință (Înviere sau metempsihoză, Biserică sau ashram - corespondentul mănăstirii creștine - Hristos sau Sai Baba) în care miza este omul întreg, și nu doar o ipostază oarecare a vieții sale. În final, omul își periclitează extrem de grav, și poate ireversibil, atât viața trecătoare de acum, cât și soarta sa în veșnicie. Pentru că scopul și menirea omului este viața veșnică! Fie o va dobândi, în Iisus Hristos, fie o va pierde, lăsându-se amăgit de minciuni seducătoare: „Iisus a zis: Eu sunt Învierea și Viața; cel ce crede în Mine, chiar dacă va muri, va trăi. Și oricine trăiește și crede în Mine nu va muri în veac” (Ioan 11, 25-26). „Iisus a zis: Eu sunt Lumina lumii; cel ce Îmi urmează Mie nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții” (Ioan 8, 12). Pentru a ne ocroti și a ne feri de amăgire, Hristos ne avertizează cu 2000 de ani mai înainte că vor apărea în lume oameni vicleni care se vor da drept „hristoși” și chiar vor săvârși minuni diavolești cu scopul de a-i înșela inclusiv pe cei aleși: „Vedeți să nu vă amăgească cineva. Căci mulți vor veni în numele Meu, zicând: Eu sunt Hristos, și pe mulți îi vor amăgi... Atunci, de vă va zice cineva: iată, Mesia este

aici sau dincolo, să nu-l credeți. Căci se vor ridica hristoși mincinoși și prooroci mincinoși și vor da semne mari și chiar minuni, ca să amăgească, de va fi cu puțință, și pe cei aleși” (Matei 24, 4-5, 23-24).

În același timp, Hristos îi încurajează pe toți cei care Îl caută cu sinceritate și cu inimă curată, încredințându-i: „Veți cunoaște adevărul, iar Adevărul vă va face liberi” (Ioan 8, 32).

Ținta principală a gimnasticii yoghine nu este dezvoltarea sistemului muscular, nici dobândirea mobilității fizice (sau izbăvirea patimilor, lucru pe care yoghinii îl consideră posibil în urma practicării neîncetate și a exersării tehnicilor, asanelor: „Dispar automat, pe măsură ce exersezi” Satyananda). Obiectivul lor este modificarea echilibrului biochimic al organismului uman. Prin practicarea acestor asane (exerciții), se exercită o presiune constantă asupra organelor interne ale corpului (inimă, ficat, plămâni, intestine), dar mai ales asupra glandelor endocrine. Această presiune produce hiperexcitarea glandelor, ceea ce determină de obicei o suprafuncție a lor și, în consecință, o secreție mai mare de hormoni în corp. Alteori, însă mult mai rar, se întâmplă exact contrariul.

Fiecare grup de asane exercită presiune asupra anumitor glande. Un set de poziții excită, spre exemplu, glanda tiroidă, provocând hipersecreția hormonului tiroxină, care se varsă în sânge și modifică întregul metabolism de bază al organismului. Persoana respectivă devine hiperkinetică, lucru pe care îl socotește însă rezultatul unei „absorbții de energie din centrele superioare ale universului” ca urmare a tehnicilor yoghine. În același fel, există asane menite să excite glandele suprarenale, pancreasul, inclusiv hipofiza - care reglează funcționarea tuturor celorlalte glande. Medicina demonstrează că o asemenea stare de tulburare

hormonală generalizată determină dereglări majore de percepție la nivelul tuturor simțurilor. Efectele sunt mai intense decât cele produse în urma consumului de alcool sau narcotice.

De asemenea, exercițiile yoga axate pe reprimarea prelungită a respirației se soldează, în majoritatea cazurilor, cu creșterea cantității de dioxid de carbon din sânge, fenomen pe care cele mai recente descoperiri medicale îl conexează cu producerea unor halucinații vizuale și auditive, între care senzația de decorporalizare, de comunicare cu entități din alte lumi, de materializare spontană a unor corpuri luminoase.

Este foarte ușor pentru cineva neexperimentat duhovnicște să se rătăcească, în lipsa unui criteriu pe seama căruia să discearnă natura evenimentului pe care îl trăiește. Este de proveniență fiziologică? Este o festă jucată de simțuri? Este de sorginte psihică, precum halucinațiile psihopaților care „aud” voci și au „viziuni”? Sau este un eveniment spiritual? Iar dacă este un eveniment spiritual, de la cine provine? De la Hristos, sau de la diavol (care are capacitatea de a lua chip de animal, de lumină sau chiar de înger, așa cum arată Sfânta Scriptură, scrierile patristice și experiența ascetică a Bisericii)?

Iată ce declara Satyananda, vorbind despre tehnicile yoghine: „Împreună cu această șansă a eliberării de îngrădiri și neplăceri, există, pe de altă parte, posibilitatea ca cineva să înnebunească și să-și petreacă restul zilelor într-un ospiciu psihiatric. Din nefericire, aceasta s-a întâmplat unor oameni care au urmat practicile yoghine fără povățuire sau n-au ascultat sfaturile profesorului lor... Dar totul pe lumea aceasta este un risc. Viața reprezintă un mare risc, și omul trebuie să fie un luptător îndrăzneț, gata oricând să riște...Ce se va întâmpla dacă eu exersez

Kundalini Yoga poziție mai dificilă și înnebunesc? Atunci veți începe voi să exersați și, dacă înnebuniți, va începe altul. În cele din urmă vom îmblânzi Kundalini...” (extras din periodicul grecesc „Yoga”, nr.15/1981, pp. 41- 42). Prin urmare, Satyananda nu numai că le propune dezinvolt tuturor yoghinilor asumarea statutului de simpli cobai într-un experiment incontrolabil, ci recunoaște, în plus, că el însuși, marele guru, marele iluminat, marele inițiat, este expus acelorași riscuri! Totodată, se naște următoarea întrebare: de vreme ce aceste exerciții sunt atât de primejdioase, de ce sunt promovate abundent, fără nici un fel de precizări și avertismente, în periodice, cărți și broșuri ilustrate care nu scot în evidență decât pretensele lor rezultate beneficătoare? (Ar trebui menționat faptul că religia hindusă consideră nebunia „sfântă”.)

Astfel, nu putem să nu ne întrebăm: Cum este cu puțință să devină cineva mai bun din punct de vedere moral executând mecanic exerciții fizice sau aplicând niște tehnici de respirație?

RUGĂCIUNEA ȘI MANTRA

Yoghinii, în strădania de a ajusta totul după propriile măsuri, procedează asemenea lui Procust atunci când susțin că rugăciunea creștină ar fi de aceeași factură cu mantrele lor. Fără îndoială că se pot stabili anumite asemănări, însă deosebirile sunt fundamentale. Logica yoghinilor este aceea a unui silogism nevalid de tipul:

1. Găina are două picioare.
2. Omul are două picioare.
3. Deci, omul și găina sunt același lucru!

Este momentul potrivit pentru a semnala câteva distincții esențiale. Ortodoxia învață că numele „Domnul” este folosit în Vechiul Testament în legătură cu Persoana a Doua a Sfintei Treimi, Iisus Hristos. Nimeni nu poate să zică: Domn

este Iisus decât în Duhul Sfânt, spune apostolul Pavel (I Cor. 12, 3). Cu alte cuvinte, faptul că spunem „Doamne Iisus Hristoase”, și o credem, dovedește faptul că ne aflăm deja sub influența Duhului Sfânt, în vreme ce acela care nu recunoaște că Hristos Dumnezeu S-a întrupat, acela nu are vreo părtașie cu Duhul Sfânt. „Orice duh care nu mărturisește pe Iisus Hristos venit în trup nu este de la Dumnezeu, ci este duhul lui antihrist” (I Ioan 4, 3).

În ceea ce-i privește pe yoghini, ei rostesc o serie de mantră de invocare a lui Shiva, Krishna, Rama, Kali, Vishnu, și a altor zei din panteonul hindus. Însă începătorilor, care nu sunt încă „pregătiți” pentru a se închina și a sluji idolilor, le spun că beneficiile izvorâte din repetarea mantrei se datorează unor tipuri de „unde” pe care le-ar produce rostirea acelor silabe, unor vibrații mentale care energizează anumiți „centri” dinlăuntrul omului. Desigur, însă, că problema existenței reale a unor astfel de „centri” și „vibrații mentale” rămâne strict o chestiune de credință.

Toate aceste explicații se află la o distanță uriașă de adevărul creștin. Cei care încearcă să ascundă sau să minimalizeze această distanță o fac pentru a putea recruta prozeiști dintre credincioșii serios afectați de ignoranță.

Cine se ascunde așadar în spatele unor nume precum Krishna, Rama, Shiva? Aceasta este marea miză a problemei.

„Toți idoli neamurilor sunt demoni, propovăduiește Dumnezeu prin gura sfântului prooroc David (Ps. 95, 5). Așadar, rostirea mantrelor deschide poarta sufletului către demoni. Pierzând astfel acoperământul și ocrotirea harului lui Hristos Cel ce a zis „Eu sunt Domnul Dumnezeuul tău, să nu ai alți dumnezei în afară de Mine” (Ieș. 20, 3), omul se expune gradat influenței diavolului, care, aflând teren prielnic, începe să-i inducă diverse tipuri de imagini și fantasmă, cu scopul de

a-l atrage cât mai adânc în rătăcire și a-l distruge deplin.

PĂRINTELE PAISIE DESPRE DUMNEZEU ȘI DIAVOL

Cuviosul Paisie Aghioritul (1922-1994) spunea: „Uite, copilul meu, există două puteri în lume: Dumnezeu și diavolul. Depinde de cine se înruțește cineva. Eu sunt cu Dumnezeu, cu Hristos. Aceștia (yoghinii) cu cine sunt? Are și Satana oarecare putere. Face și el oarecare minuni. Era arhanghel, și își păstrează puterea de arhanghel, tocmai pentru că Darurile lui Dumnezeu sunt neclintite.

Dumnezeu l-a plăsmuit pe arhanghelul Lucifer și l-a împodobit cu toate virtuțile și cu multe puteri. Acesta s-a pervertit însă pe sine. Datorită mândriei, a dat o rea întrebuințare libertății pe care i-a dăruit-o Dumnezeu, și a căzut astfel din starea ontologică și din locul său din cer: „Am văzut pe satana ca un fulger căzând din cer” (Luca 10, 18). A căzut și a devenit diavol. A căzut, și din lumină a devenit întuneric. A plăsmuit pentru prima dată răutatea și minciuna. De aceea Hristos îl numește tatăl minciunii (Ioan 8, 44). Înainte de căderea lui Lucifer nu exista nicăieri în cosmos răutate: Dumnezeu le-a creat pe toate bune foarte (Fac. 1, 31).

Diavolul îi urăște pe oameni pentru că sunt meniți comuniunii cu Dumnezeu în veșnicie. Acum el se luptă ca să-l despartă pe om de Dumnezeu cu orice chip, prin minciună, rătăcire, viclenie, cugete, fapte; să-l îndepărteze de lumină și să-l aducă la întuneric, anume în stăpânirea lui. Există oameni care au intrat în slujba diavolului. Prin ei săvârșește Satana diferite false minuni. „Un Doamne miluiește să fi zis diavolul, și Dumnezeu l-ar fi iertat”.

Dacă răul s-ar înfățișa ca atare, atunci cu siguranță că majoritatea covârșitoare a oamenilor l-ar evita, măcar din dorința de a nu se vătăma pe ei înșiși. Răul trebuie

așadar să se camufleze, să-și confecționeze, într-un fel sau altul, aparența frumosului, a binelui, pentru ca oamenii să-l poată accepta și asuma. În același fel, pentru a nu risca izolarea, oamenii răi sunt nevoiți să se prezinte mai întâi ca virtuoși. De asemenea, ei se vor strădui întotdeauna să-i calomnieze pe cei cu adevărat virtuoși, pentru a-și asigura prim-planul confortabil din spatele căruia să-și pună în aplicare nestingheriți toate proiectele. Diavolul nu poate birui decât pe cineva care cedează de bunăvoie, prin liberă alegere.

ÎNVIERE SAU REÎNCARNARE?

„Cel ce crede întru Mine are viață veșnică... Și Eu îl voi învia pe el în ziua cea de apoi... Eu sunt Învierea și Viața” (Ioan 6,47; 6, 54; 11, 25).

Conform teoriei reîncarnării, sufletul renaște de fiecare dată într-un trup nou, fie bărbătesc, fie femeiesc, fie animal, fie chiar și în „carcasa” oricărei specii din regnul vegetal. Condițiile noii nașteri depind de faptele vieții precedente. Astfel, dacă cineva a dus o viață plină de fapte rele, când se va naște din nou, va fi un om sărac, sau un animal, chiar o plantă. Ceea ce gurușii indieni ascund însă cu multă grijă de discipolii lor este faptul că, potrivit codicelui intitulat Legile lui Manu, venerabila carte a tradiției hinduse care convertește învățătura Vedelor în legi sociale, este mai probabil ca cineva să se reîncarneze ca animal sau ca făptură demonică, decât ca om. Cartea oferă spre edificare și următoarea parabolă: o broască țestoasă trăiește în adâncurile mării și scoate capul la suprafață o dată la o sută de ani. Un inel plutește undeva, la suprafața apei. Pe cât este de probabil ca broasca să-și scoată, la un moment dat, capul la suprafață trecându-și-l tocmai prin acel inel, tot pe atât este de probabil ca o ființă să se reîncarneze după moartea sa în trup omenesc. Ei bine, această credință este

asumată de nenumărate mișcări New Age care vor, în același timp, să se prezinte drept științe! „Știința yoga” a devenit o sintagmă vehiculată obsesiv de către yoghini. Pe de altă parte, în funcție de context, aceiași yoghini clamează cu vehemență: „Și creștinii, exact ca și noi, cred că...”, sau „Știți că Hristos a fost un mare yoghin...”, sau „Între noi și creștinii nu există diferențe semnificative...”. În felul acesta, sunt cultivate cu perfidie cele mai stridente contradicții, pentru a-i seduce atât pe ignoranții științei, cât și pe ignoranții creștinismului.

Punctul de vedere al Bisericii este fundamental diferit. Creat de către un Dumnezeu Trinitar și Personal, omul are început, dar nu și sfârșit. Se naște la un moment dat în timp pentru a viețui veșnic. În această lume va trăi o singură dată. După moarte, fiecare suflet este judecat de Dumnezeu și, potrivit faptelor sale, va dobândi sau nu Raiul. Pe parcursul acestei vieți, Dumnezeu îi oferă omului multe prilejuri de a se face vrednic de fericirea veșnică.

Adresându-se cândva unui grup de tineri, bătrânul Paisie le-a spus: „Fii atent aici! Aceasta este cea mai mare capcană a diavolului. Omul se gândește că nu contează dacă nu reușește în viața aceasta, va reuși în cealaltă. Astfel, se relaxează în toate privințele și se usucă duhovnicește. Diavolul știe însă foarte bine că nu există «data viitoare». De aceea îi și întinde această înfricoșată cursă”.

Biserica viază veșnic, și oferă viață oricui se apropie de ea cu inimă sinceră. Dacă cineva dorește cu adevărat, Biserica îi oferă toate mijloacele pentru a se sfinți.

Bibliografie: Dyonysios Farasiotis, **Marii inițiați ai Indiei și părintele Paisie**, ed. Egumenița, Galați

Veronica Grădinaru, XII D

“Domnul este lumina mea și mântuirea mea; de cine mă voi teme?”

„Libertatea i-a fost dată omului pentru a alege între adevăratul Dumnezeu și el însuși, între calea adevărată a îndumnezeirii, prin care sufletul se răstignește și se smerește în această viață pentru a învia și a fi slăvit în Dumnezeu, și falsa cale a auto-îndumnezeirii care promite slăvire în această viață, dar care sfârșește în întuneric”. (pr. Serafim Rose)

Întemnițarea este cea mai evidentă formă de înăbușire a libertății umane. Comunismul a fost o încercare a diavolului de a-l îndepărta pe om de Dumnezeu, dar, paradoxal, închisorile s-au transformat în adevărate oaze de convertire la creștinism și de sfințire a deținuților.

Există numeroase mărturii despre viața de dincolo de gratii care arată că singura libertate mântuitoare este cea a sufletului, în Hristos, când trupul este chinuit de foame, de lipsa căldurii, a aerului înșorrit, a preumblării, când e slăbit de

pedepse nemotivate, de bătaie, insulte, amenințări, teroare. De o astfel de viață a avut parte pentru câțiva ani preotul Nicolae Grebenea, arestat în timpul dictaturii lui Antonescu și a lui Carol al II-lea și, ulterior, în timpul guvernării comuniste. În cartea sa, „Amintiri din întuneric” (ed. Scara, 2005), unde descrie fărăme din experiențele de întemnițat, sunt înfățișate momente grăitoare de trăire a credinței.

Deși epuizați din punct de vedere fizic, oamenii au dobândit putere prin rugăciune, căci nevăzând și neputând aștepta de nicăieri nici un ajutor omenesc, și-au îndreptat toate privirile spre cer și rugăciunea lor fierbinte a ajuns la Dumnezeu, Care și-a lăsat Harul să curgă peste ei și să-i întărească.

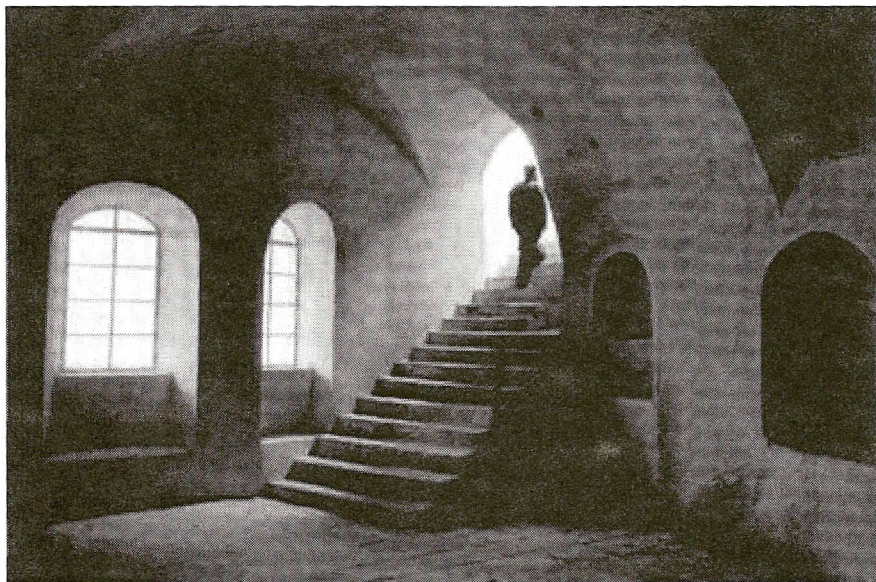
Sărbătoarea Învierii Domnului era pregătită cu multă râvnă de credincioșii închiși. În ciuda faptului că rația de mâncare era diminuată, „plimbările” erau suspendate, sarcina de muncă era încărcată, iar paza devenea mai vigilentă, atitudinea deținuților se schimba în preajma Sfințelor Paști: mai multă liniște, mai multă curățenie. Preoții și o mare parte din deținuți erau absenți din sala de mese. Posteau! „În iconomia mântuirii, Domnul a rânduit să-I premeargă Patima, chinurile, jertfa cea izbăvitoare, a Învierii. Trebuia și noi să trecem prin focul suferinței ca să ne curățim și apoi să așteptăm Învieria”: în

felul acesta era înțeleasă pregătirea pentru marea Sărbătoare. Timpul acordat rugăciunii se mărea (chiar dacă cei prinși rugându-se erau aspru pedepsiți), iar oamenii făceau pe pereți semnul Sfintei Cruci, trăind cu nădejdea că le va fi de ajutor.

Slujba Învierii, improvizată pe furiș, era trăită cu o intensitate până la lacrimi, iar bucuria pricinuită de rostirea cântecului de slavă „Hristos a înviat!” era de nedescris. Lumina de pe chipurile lor nu putea fi

ascunsă, căci frica de asupritor era învinsă, sufletele lor înviau o dată cu Hristos și frățietatea creștină era sentimentul care îi domina. Puteau cânta de acum și mai încrezători : „Cu noi este Dumnezeu, înțelegeți neamuri și vă plecați”, „Că de voi și umbra în mijlocul morții, nu mă voi teme de rele; că Tu cu mine ești” (Ps. 22, 4), „Că la Tine este izvorul vieții, întru lumina Ta vom vedea lumină” (Ps. 35, 9).

Gabriela Ciobanu, XII D

Chiar dacă moare va trăi Eseu despre învierea trupurilor

Construită aparent pe baza antitezei principale viață-moarte, „chiar dacă moare va trăi”, în această carte excepțională imaginea centrală este cea a Învierii, în care moartea este văzută ca o perpetuare a vieții în sensul împlinirii, al comuniunii cu Dumnezeu.

Structura eseistică a lucrării, anticipată de titlul secundar „Eseu despre învierea trupurilor”, nu este întâmplătoare și nici surprinzătoare, privind asupra autorilor săi. Olivier Clement, ateu până la vârsta de 26 de ani când se convertește la ortodoxie, devine unul dintre cei mai mari teologi ai Institutului Ortodox de Teologie Saint-Serge din Paris. Marko Ivan Rupnik, licențiat în studii teologice își propune, printre altele, reflecția asupra legăturii dintre credință și cultură în Europa contemporană, ținând cont de tradiția creștină a Orientului și a Occidentului. Structura anticipează, astfel, caracterul argumentativ-rațional, care se îmbină cu o mărturisire francă a credinței, a experienței personale.

Cartea este impresionantă atât prin conținut, dar înainte de a-i pătrunde taina, prin titlul care introduce chiar și pe cititorul neavizat în atmosfera mistică, și prin simpla precizare a unui aspect din viața autorului, a teologului Olivier Clement, acela al adoptării, deși ateu, a Ortodoxiei. Este interesant, în principal, întrucât am putea privi eronat **credința** ca pe o doctrină

insuflată poate din vârste în care domnește ingenuitatea, care se păstrează din obișnuință sau frică sau pentru că oferă stabilitate. De asemenea, de cele mai multe ori, cel care îl descoperă pe Dumnezeu este marginalizat și considerat lipsit de capacități intelectuale. De aceea ne vom întreba ce viziune poate avea despre credință o ființă umană care s-a sustras credinței, situându-se mult timp în afara ei, și cum îl găsim pe acest om altfel decât slab sau lipsit de inteligență cum s-ar putea crede.

Printre altele, această lucrare are menirea de a rectifica, în opinia mea, anumite concepții greșite și de a introduce pregnant ideea revelației, a descoperirii pe care o intuim din experiența autorului și pe care o vom regăsi după câteva pagini.

Tema lucrării este **Învierea, aspectul central al credinței creștine**.

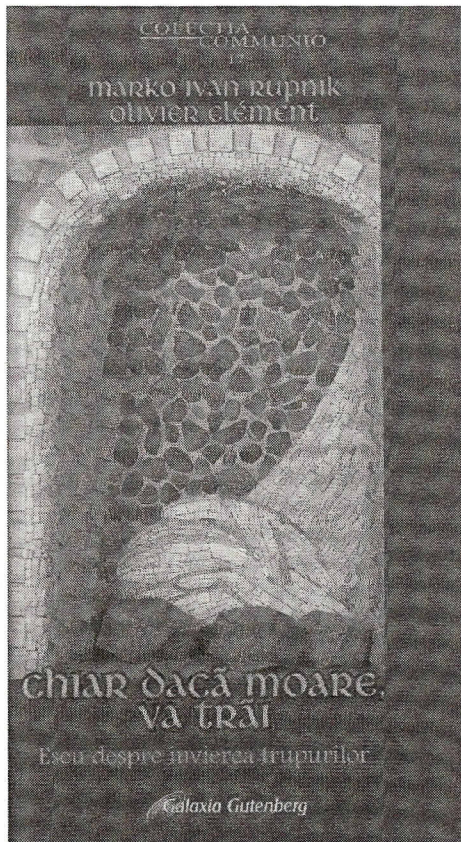
În prima parte a acesteia, Olivier Clement reflectează asupra autenticității datului scripturistic privind Învierea lui Iisus și interpretarea care i se cuvine, cea euharistică, Trupul Mântuitorului fiind „înviat, înălțat, transfigurat”. Cu un simț rafinat, printr-o argumentare lucidă, Clement se detașează de viziunea pozitivistă asupra personajului istoric Iisus, unsul politic ce sfârșește tragic printr-un eșec total, refuzând să privească doar asupra realității simțurilor, a cantității în care miracolul trebuie negat apriori. Astfel,

doar asupra realității simțurilor, a cantității în care miracolul trebuie negat apriori. Evangheliile nu pot fi privite numai ca o biografie a lui Iisus, ci din perspectiva Bisericii primare, ca o întoarcere în timpul istoric, privind asupra experienței Sfinților Apostoli, aceea de înțelegere a identității divine a lui Iisus și a necesității morții și Învierii. Interesantă este viziunea asupra degradării trupului reprezentată de simbolul crisalidei din care va ieși fluturile, practic a trupului care prin asceză dă naștere omului spiritual.

Cea de-a doua viziune, a lui Marko Rupnik extinde tema Învierii la nivelul învierii personale. Viziunea sa este de natură să satisfacă gusturile unei game largi de cititori prin fluctuația de la registrul argumentativ, la imagini bazate pe tradiția creștină, până la poveste. Viziunea sa este excepțională, dezvoltând pe de o parte iubirea ca sursă a creației și libertatea excepțională de a fi iubiți de Dumnezeu, chiar dacă refuzăm iubirea Lui, pentru că iubirea este liberă. Pe de altă parte, iubirea apare ca memorie, întrucât memoria individului este sursă a identității sale.

Consider această lucrare utilă celui care din anumite motive refuză Iubirea divină, sau celui care nu a cunoscut-o, dar și celui care Îl cunoaște pe Dumnezeu pentru că oferă puncte de reflecție asupra învierii personale, asupra relației cu valorile viață-moarte și cu Dumnezeu.

Alexandra Tăbăcaru, XI E

Baraba

Baraba, titlul romanului lui Pär Lagerkwist apărut la Editura Humanitas în 1996, este tâlharul condamnat la moarte care, la cererea iudeilor, a fost eliberat de Paști în locul lui Iisus. Pär Lagerkwist imaginează într-un roman de 140 de pagini destinul acestui episodic personaj al Evangheliilor, după eliberarea lui. Mănat de o pornire irepresibilă, Baraba vine să asiste la ultimele ore ale Mântuitorului. Imaginea celui care a murit în locul său nu-l va mai părăsi niciodată. Încearcă să pătrundă mesajul hristic, caută să se apropie de comunitatea fidelilor lui Iisus, dar este respins și hulit de fiecare dată când își dezvăluie identitatea. Redevine tâlhar de drumul mare. Tovarășii săi simt însă că omul e altul - mistuit de o neliniște pe care nu o poate împărtăși și de care nu se poate elibera. Ajuns la ocnă, trăiește ani de zile legat de un sclav armean care crede cu ardoare în Dumnezeu creștin și vede un semn divin în faptul că soarta l-a înlănțuit alături de cel în locul căruia a murit Iisus. Îl învață pe Baraba să se roage... Și totuși, însuși felul în care Baraba L-a cunoscut pe Iisus devine piedica din calea întâlnirii lui cu Dumnezeu întrupat. Drama lui este tocmai neîntâlnirea cu Iisus dinăuntru unei mistuitoare nevoi a mântuirii.

Scriitorul nu relatează motivele pentru care Baraba a ajuns la ocnă, însă aici emoționantă este relația cu sclavul armean alături de care este întemnițat. Acesta, deși

nu L-a văzut niciodată pe Iisus, crede cu toată ființa lui că El este Fiul lui Dumnezeu. Un grec inscripționase pe spatele plăcuței de sclav semnul în formă de pește al creștinilor și inițialele lui Hristos. Baraba, în dorința lui de a crede în Dumnezeu, îl roagă pe sclavul armean să îi scrijelească și pe plăcuța lui inițialele, dar apoi, când supraveghetorul sclavilor îi părăște stăpânului, Baraba neagă faptul că Iisus ar fi Dumnezeu lui și i se taie de pe plăcuță numele Domnului. Astfel rămâne parcă pecetluit de această tăbliță cu numele lui Dumnezeu tăiat. De asemenea, căutarea creștinilor prin catacombele Romei este la fel de sugestivă, simbolizând căutarea lui, dorința lui de a-L găsi pe Dumnezeu. Când Nero incendiază Roma și se răspândește zvonul că cei care au dat foc sunt de fapt creștini, Baraba participă și el la incendiere, crezând că este momentul potrivit pentru a-și arăta credința.

Viața lui este lipsită de iubire, de aceea și învățătura: „să vă iubiți unii pe alții” vine în contradicție cu existența lui. Nu poate să înțeleagă sacrificiul din dragoste al Mântuitorului, de aici neputința întâlnirii cu Dumnezeu. Frământările eroului acestei cărți sunt, într-o formă ușor modificată, actuale. De aceea ea ar trebui să fie un semnal de alarmă pentru cei care încă ezită să cunoască Adevărul!

Elena-Mădălina Morariu, XII D

Adrese utile

Site-ul revistei Lumina Crediinței
ler.is.edu.ro/~religieonline

Forum-ul revistei Lumina Crediinței
religie.liquidstudios.ro

Institutul Cultural-Misionar Trinitas
www.trinitas.ro

Portal Creștin Ortodox
www.credo.ro

Sfaturi Ortodoxe
www.sfaturiortodoxe.ro

Spiritualitate creștin-ortodoxă
www.resurse-ortodoxe.com

Magazin on-line de cărți ortodoxe
www.cartiortodoxe.ro

Filocalia - scrieri grupate pe autori și pe teme
www.filocalia.ro

Spiritualitate și Literatură cu pr. Iulian Nistea (Paris)
www.nistea.com

Războiul nevăzut
www.razboiulnevazut.org

Site-ul oficial al Muntelui Athos
www.inathos.gr

Frăția ortodoxă "Sfântul Gherman din Alaska"
www.stherman.com

The Orthodox Page in America
www.ocf.org/OrthodoxPage